

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ,
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Τὴν ἄσματος ταύτην Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου, πλὴν τοῦ Κανόνος, ἐποίησε Φιλόθεος ὁ Πατριάρχης κατὰ τὸ ἰατρικὸν ἔτος, ὅτε καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ ἐθεσπίσθη κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν. Ὁ δὲ Κανὼν ἐστὶ ποίημα Γεωργίου, ὡς ἐκ τῆς Ἀκροστιχίδος τῶν Θεοδοκίων δείκνυται.

Μετὰ τὸν Προομιμακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ς΄ καὶ τὰ ἐπόμενα Προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄. Ἦχος β΄. Ποίσις εὐφημιῶν ἄσματος.

Ποίσις εὐφημιῶν ἄσματος, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τῆς θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸ πυρίπνου στόμα τῆς χάριτος, τὸ σεπτὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸν στῦλον, τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀκράδαντον, τὸ μέγα, τῆς Οἰκουμένης ἀγαλλίαμα, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας, τοῦ φωτὸς τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν, τὸν τὴν Κτίσιν καταλαμπρύνοντα. (δίς)

Ποίσις ὑμνωδιῶν ἄσματος, στεφανώσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τὸν θερμὸν τῆς Πίστεως προστάτην, τὸν μέγαν, καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὴν λύραν, τὴν παναρμόνιον τοῦ Πνεύματος, τὴν χρυσαυγίζουσαν γλῶσσαν, τὴν πηγὴν τὴν βρούουσαν, ἰαμάτωννάματα πιστοῖς, τὸν μέγαν καὶ ἀξιάγαστον Γρηγόριον.

Ποίσις οἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον, τοῦ φωτὸς τοῦ θείου τὸν κήρυκα, τὸν οὐρανομύστην τῆς Τριάδος, τὸ μέγα, τῶν μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει, καὶ θεωρίᾳ διαλάμποντα, Θεσσαλονίκης τὸ κλέος, συμπολίτην ἔχοντα, μυροβλύτην ἐν Οὐρανοῖς, τὸν θεῖον καὶ ὑπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ Μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν Πατὴρ ἡμῶν, Θεοφόρε Γρηγόριε, αἰτησαί πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον, τὸ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπόστιχα Ἀναστάσιμα. Τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἡ γρηγόριος γλῶσσά σου πρὸς διδασκαλίαν, ἐν

τοῖς ὡσὶ τῶν καρδιῶν ἐνηχοῦσα, τὰς τῶν ῥαθύμων ψυχὰς διανίστησι, καὶ θεοφθόγοις λόγοις σου, κλίμαξ εὐρίσκεται, τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Θεὸν ἀναφέρουσα· διὸ Γρηγόριε, Θετταλίας τὸ θαῦμα, μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῶ, φωτισθῆναι τῷ θείῳ φωτὶ τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντα ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τὸ παρὸν τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὁρθοδοξίας ὁ φωστήρ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα καὶ διδάσκαλε, τῶν μοναστῶν ἡ καλλονή, τῶν θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμάχητος, Γρηγόριε θαυματουργέ, Θεσσαλονίκης τὸ καύχημα, κήρυξ τῆς χάριτος, ἰκέτευε διὰ παντός, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό, Θεοτόκε Παρθένε..., ἐκ τρίτου·

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τό, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Ἐξαήμερον· τὰ Εὐλογητάρια, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τό, Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον· καὶ μετὰ τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, καὶ τὸν Ν΄, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἄλλ' ὡς Οἰκτιρῶν κάθαρον, εὐσπλάγχνω σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχροαῖς γὰρ κατερόρυψα, τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες, Ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ' καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ς'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥητόρων οἱ ἔνθεοι, καὶ θεολόγων οἱ πρόκριτοι, καὶ γλῶσσαι θεόφθογγοι, δεῦτε συνέλθετε, εἰς ἐνότητα, ὑμνήσαι κατ' ἀξίαν, τὸν πνευματορρήτορα θεῖον Γρηγόριον.

Ὁ στῦλος τῆς Πίστεως, τῆς Ἐκκλησίας ὁ πρόμαχος, ὁ μέγας Γρηγόριος, ἀνευφημείσθω μοι, ὁ πανάριστος, ποιμὴν Θεσσαλονίκης, ὁ κόσμος τοῦ τάγματος, Ἱεραρχῶν ἀληθῶς.

Ἐκ βρέφους ἐπόθησας, κρείττονα βίον καὶ τέλειον, Πάτερ ἐκ νεότητος, ἔστερξας φρόνημα, καὶ ὁμότροπος, καὶ σύμφρων ἀνεδείχθης, τοῦ συνωνυμοῦντός σοι, θεῖε Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι Πανάμωμε, ζωῆς ὁδὸς ὀδηγοῦσά με, πρὸς θεῖα σκηνώματα· ἀπεπλανήθην γάρ, καὶ πρὸς βάραθρα, κακίας ὀλισθαίνω, ἐξ ὧν με ἀνάγαγε, τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ωιδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τὰ ρεῖθρα τῶν θείων διδαχῶν σου, φυλάττοντες πᾶσαν μηχανήν, τῶν κακοδόξων φεύγομεν, καὶ πάσας ἐκκρουόμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμμασι, φάλαγγας τούτων Γρηγόριε.

Σοφίας μωρὰς τῶν κακοδόξων, διέλυσας Μάκαρ τοῦ Θεοῦ, σοφίαν ἐνυπόστατον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου, δι' ἧς μετ' ἤχου ἔθραυσας, τὰ σαθρὰ τούτων φρυάγματα.

Νεκρώσας σαρκὸς τῆς φθειρομένης, πᾶσαν ἡδυπάθειαν σοφέ, ἀσκητικῶς ἐζώσας, ψυχῆς σου τὰ κινήματα, καὶ ταύτην θεῖον ὄργανον, θεολογίας ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Ἐν γνώσει φρενῶν καὶ προαιρέσει, αἰσχροῦν τε καὶ ἄσωτον ζώην, ἐπιμελῶς ἠγάπησα· ἀλλὰ στοργῇ τῇ θεῖᾳ με, Παρθένε Θεονύμφευτε, δέσμευσον θεῖα πρεσβεία σου.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν πλάνην κατέφλεξας, τῶν κακοδόξων Σοφέ, τὴν πίστιν ἐτράνωσας, τῶν ὀρθοδόξων καλῶς, καὶ κόσμον ἐφώτισας· ὅθεν τροπαιοφόρος, νικητὴς ἀνεδείχθης, στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθῆς Ἱεράρχης· πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης Χριστῷ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· σβέσον τὰς περιστάσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλων, πρᾶϋνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Ἄχραντε, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ωιδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ἀνοίξας τὸ στόμα σου Πάτερ σοφέ, τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐκήρυξας, ἦν ἐμελέτας, ἐν καρδίᾳ σου αἰεὶ καὶ Βαβυλῶν τὸν μάταιον, ἄφρονα καὶ ἄνουν ἀπέδειξας.

Ἔδυσ ὁ γλυκύτατος ἐπὶ τὴν γῆν, Ἥλιος τῷ νόμῳ τῆς φύσεως· ἀνατελεῖς δέ, τῷ πρωῒ σὺν τῷ Χριστῷ, Ἥλιος ὁ ἀνέσπερος, πάντας ἐποπτεύων πρεσβείαις σου.

Ἐδειξεν ἡ χάρις σε Μάκαρ Θεοῦ, καύχημα καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ Ποιμένα ἀγαθόν, καὶ Θεολόγον δεύτερον, καὶ τῆς ποιμένης ἄγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον.

Ἦτά μοι διάνοιξον τὰ τῆς ψυχῆς, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα, τὸν πρὶν τὰ ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ, καὶ θείους ἐνωτίζεσθαι λόγους, καὶ πληροῦν καταξίωσον.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ωιδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καὶ ἱεροῖς συγγράμμασιν, ἔτεμες αἰρέσεις ἀκανθῶδεις, καὶ ζιζανίων νόθα βλαστήματα· τῆς Ὁρθοδοξίας δ' εὐσεβῆ, κατεβάλου σπέρματα, Ἱεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου Πάνσοφε, καὶ τὰ σεπτὰ συγγράμματα, δρόσος οὐρανία, μέλι πέτρας, ἄρτος Ἀγγέλων τοῖς ἐντυγχάνουσι, νέκταρ ἀμβροσία γλυκασμός, ἡδυσμα Γρηγόριε, καὶ πηγὴ ζῶντος ὕδατος.

Κοινόν σε Διδάσκαλον, γνωρίζει γῆ καὶ θάλασσα, στήλην ἱερὰν Ὁρθοδοξίας, καὶ ὄπλοθήκην θείων δογμάτων σεπτῆν, σοφὸν Θεολόγον ἱερόν, σύσκηνον συμμετόχον, Ἀποστόλων ὁμότροπον.

Θεοτοκίον.

Τρείθροις κατανύξεως, τοὺς ῥύπους τῆς καρδίας μου, ἄχραντε ἀπόπλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ἱεραῖς δεήσεσιν· ὃν ἀρρήτως ἐγέννησας.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ωιδὴ ς΄. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ἐρῶράγη μάταιον φρύαγμα καὶ γλῶσσα, Βαβυλῶν τοῦ παράφρονος, λόγοις καὶ δόγμασι, καὶ διανοίας ὀξύτητι, τοῦ σοφοῦ Βασιλέως, καὶ σοῦ Γρηγόριε. Τὴν θείαν λύραν τοῦ Πνεύματος, τὴν σάλπιγγα τρανῶς τὴν κηρύξασαν, Θεοῦ μυστήρια, Θεσσαλονίκης τὸν Πρόεδρον, τὴν θεολόγον γλῶσσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Λαοῦ ποτὲ προηγούμενος, ὡς στῦλος τοῦ πυρὸς τοῦς τῆς Πίστεως, ἐχθροὺς κατέφλεξας· τῶν δὲ πιστῶν τὰ συστήματα, ἐφώτισας θεόφρον, Πάτερ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι πάναγνε Δέσποινα, γαλήνη καὶ λιμὴν παρακλήσεως, διαβιβάζουσα, πρὸς θεῖον ὄρμον ἀκύμαντον, τὴν ζάλην τῶν παθῶν μου, καταπραῖνονουσα.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ.

Τὸ τῆς σοφίας ἱερὸν καὶ θεῖον ὄργανον, θεολογίας τὴν λαμπρὰν συμφώνως σάλπιγγα, ἀνυμνοῦμέν σε Γρηγόριε Θεορῶημον. Ἄλλ' ὡς νοῦς Νοῖ τῶ πρῶ

τῶ παριστάμενος, πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦν ἡμῶν Πάτερ ὁδήγησον, ἵνα κράζωμεν· Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος. Πρὸς τό· «Ἄγγελος πρωτοστάτης».

Ἄγγελος ἀνεφάνης, ἐπὶ γῆς τῶν ἀρρήτων, τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς ἐξαγγέλλων· ταῖς γὰρ τῶν Ἀσωμάτων φωναῖς, ἀνθρωπίνῳ νοῖ τε καὶ σαρκὶ χρώμενος, ἐξέστησας ἡμᾶς, καὶ βοᾷν σοι Θεορῶημον, ἔπεισας ταῦτα·

Χαῖρε, δι' οὗ τὸ σκότος ἠλάθη· χαῖρε, δι' οὗ τὸ φῶς ἀντεισηλθε.

Χαῖρε, τῆς ἀκτίστου Θεότητος Ἄγγελε· χαῖρε, τῆς κτιστῆς καὶ μωρᾶς ὄντως ἔλεγχε.

Χαῖρε, ὕψος ἀνεπίβατον, τὴν Θεοῦ φύσιν εἰπών· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, τὴν ἐνέργειαν εἰπών.

Χαῖρε, ὅτι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καλῶς εἶπας· χαῖρε, ὅτι τὰς δόξας τῶν κακούργων ἐξεῖπας.

Χαῖρε, φωστήρ ὁ δείξας τὸν Ἥλιον· χαῖρε, κρατῆρ, τοῦ νέκταρος πάροχε.

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ ἀλήθεια λάμπει· χαῖρε, δι' οὗ ἐσκοτίσθη τὸ ψεῦδος.

Χαῖρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ τῶν Νηστειῶν, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, τοῦ Παλαμᾶ.

Στίχ. Φωτὸς λαμπρὸν κήρυκα νῦν ὄντως μέγαν,

Πηγὴ φάους ἄδυτον ἄγει πρὸς φέγγος.

Οὗτος ὁ τοῦ θεοῦ καὶ ἀνεσπέρου φωτὸς υἱός, ὁ ἀληθὴς τῶ ὄντι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ θαυμαστός τῶν θεῶν ὑπηρέτης καὶ λειτουργός, κατήγετο ἐξ Ἀσίας, γονέας δὲ ἔσχε περιφανεῖς καὶ ἐνδόξους· οὐ τὸν ἔξω μόνον καὶ κατ' αἴσθησιν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὸν ἔνδον, καὶ μὴ ὁρώμενον, ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ κοσμησαὶ ἐσπούδασεν. Ἐν ἀπαλῇ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ, τελευτήσαντος αὐτῶ τοῦ πατρὸς, ἢ μητρὸς αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ τὰς ἀδελφάς, παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἱεροῖς γράμμασιν ἔτρεφέ τε, καὶ ἐξεπαίδευε, καὶ τὴν ἔξω σοφίαν ἐν διδασκάλοις φοιτῶντα, καλῶς ἐξασκῆσαι διέγνω. Ὅς, ὀξύτητι φύσεως, σπουδὴν συμμίξας κατάλληλον ἐν ὀλίγῳ τε παντοίαν λογικὴν ἐπιστήμην συνείληφεν, εἰκοσαέτης που γεγονώς, πάντα χαμαίζηλα, καὶ ὀνειρῶν ἀπατηλότερα ἠγησάμενος, πρὸς τὸν πάσης σοφίας αἴτιον καὶ χορηγὸν ἀναδραμεῖν ἐζήτηε Θεόν, καὶ διὰ βίου τελεωτέρου, αὐτῶ ἑαυτὸν ὅλον ἀναθῆναι. Ἐνθεν τοι, καὶ ἀποκαλύπτει τὸν θεοφιλῆ σκοπὸν τῇ μητρὶ, καὶ τὸν ἐκ πολλοῦ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ πόθον, καὶ διάπυρον ἔρωτα· κάκεινῃν ὁμοίως εὐρίσκει, ταῦτά τε ὠδίνουσιν ἐκ μακροῦ, καὶ τοῖς ἴσοις αὐτῶ

χαίρουσαν. Αὐτίκα τοίνυν ἡ μήτηρ τοὺς παῖδας περὶ αὐτὴν συναθροίσασα, καὶ Ἰδοὺ ἐγώ, καὶ τὰ παιδία, μετ' εὐφροσύνης εἰποῦσα, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός, τὴν τε γνῶμην αὐτῶν ἀποπειρᾶται, ἣν ἔχουσι περὶ τὰ καλὰ, καὶ τὸν τοῦ μεγάλου σκοπὸν αὐτοῖς ἀνακαλύπτει. Κακεῖνος παραινετικοῖς λόγοις πρὸς αὐτοὺς χρησάμενος, θᾶπτον ἢ λόγος, πειθομένους ἅπαντας εἶχε, καὶ πρὸς τὸν ὅμοιον αὐτῷ πόθον, καὶ τὴν τοῦ βίου φυγὴν, ἐπομένους προθύμως. Ὅθεν, καὶ τὰ ὄντα τοῖς πένησιν εὐαγγελικῶς διανείμας, εὐμένειάν τε βασιλικήν, καὶ τιμάς, καὶ κρότους τοὺς ἐν τοῖς Βασιλείοις εὐψύχως καταλιπὼν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε· τὴν μητέρα μὲν καὶ τὰς ἀδελφὰς εἰς Παρθενῶνα ἐγκαταστήσας, τοὺς ἀδελφούς δὲ συμπαραλαβὼν, τὸ τῆς ἀγιοσύνης ἐπώνυμον ὄρος, τὸν Ἄθω, κατέλαβεν. Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀδελφούς τέως ἐτέραις πείθει προσμένειν Μοναῖς, εἴτε τοῦ καιροῦ μὴ διδόντος, ἠνωμένους ἀλλήλους, τὸν κατὰ Θεὸν βίον ἀνύειν. Ἐαυτὸν δὲ εἰς ὑποταγὴν θαυμασίου τινὸς ἀνδρός, καθ' ἡσυχίαν μόνῳ Θεῷ ζῶντος, παραδίδωσι, τοῦνομα Νικοδήμου· παρ' οὗ, πᾶσαν ἐντολήν, πᾶσαν ἀρετὴν ἐν ταπεινώσει ψυχῆς δι' ἔργων μεμαθηκώς, καὶ τὴν τῆς πανάγνου Θεοτόκου ἀντίληψιν, καὶ πρὸς πάντα ἄμαχον ἀρωγὴν, ἐν ἀποκαλύψει μυστικῆς ἐνταῦθα δεξάμενος, μετὰ τὴν ἐκείνου πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν, καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρα χρόνους τινὰς διατρίψας, μετὰ σπουδῆς μεγίστης, καὶ πεπολιωμένου φρονήματος, τῷ φίλτρῳ τῆς ἡσυχίας, τῆς Λαύρας ἀναχωρεῖ, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεται. Πόθον δὲ πόθῳ ἀεὶ προστιθείς, καὶ Θεῷ συνεῖναι διὰ παντὸς γλιχόμενος, ἄκρα σκληραγωγία ἑαυτὸν ἐκδίδωσι· καὶ προσευχῇ μὲν ἀκριβεῖ πάντοθεν τὰς αἰσθήσεις συστειλάς, πρὸς Θεὸν δὲ τὸν νοῦν ἀνυψώσας, καὶ καιρὸν ἅπαντα, προσευχῆς ἀσχολίαν, καὶ τῶν θείων μελέτην πεποιημένος, καὶ τὸν βίον ὀρθμίσας ἄριστα, τοὺς τῶν δαιμόνων πολέμους τῇ τοῦ Θεοῦ συμμαχίᾳ, κατὰ κράτος νικᾷ, καὶ παννύχοις στάσεσι πηγαῖς δακρῶν τὴν ψυχὴν καθάρας, σκεῦος ἐκλεκτὸν τῶν χαρισμάτων τοῦ θείου Πνεύματος ἐχρημάτισε, καὶ θεοφανείας συχνὰς ἐθεάσατο, καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅτι καὶ μεταβάς, διὰ τὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐφόδους, εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ τὴν ἐν Βερροία Σκῆτιν ποιούμενος, καὶ τισὶ τῶν πόλεων ἀναγκαζόμενος ὁμιλεῖν, οὐδ' οὕτω τῆς κατὰ πολιτείαν μετέβαινε ἀκριβείας.

Ἐπὶ χρόνοις οὖν οὐκ ὀλίγοις, τελείως καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν καθαρῶς, καὶ ψήφῳ Θεοῦ τὸ μέγα χρίσμα τῆς ἱερωσύνης ἐδέξατο· καὶ καθάπερ τις ἄυλος, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἔξω ἑαυτοῦ γενόμενος, τὰ μυστικὰ ταύτης ἐπιτελῶν, ὡς καὶ, μόνον ὀρώμενος, τὰς τῶν ὀρώντων κατανύσσειν ψυχὰς· μέγας ἦν ἀληθῶς, καὶ τοῖς κατὰ Θεὸν ζῶσι πνευματοφόρος ἐγινώσκετο. Ἐφανερῶς δὲ τοιοῦτος ὢν, καὶ τοῖς τὰ ἔξωθεν ὀρῶσι, κράτος ἔχων κατὰ δαιμόνων, καὶ τῆς αὐτῶν ἀπάτης καὶ μηχανῆς τοὺς προσληφθέντας λυτρούμενος, ἀκαρπίαν δένδρων εἰς εὐκαρπίαν μεταβάλλων, τὰ μέλλοντα προβλέπων, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ θείου Πνεύματος χαρίσμασι τε καὶ καρποῖς κεκοσμημένος ἦν. Ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν τὴν ἀρετὴν ἐνεργεῖν, ἐν τῇ ἔξουσίᾳ κεῖται τῇ ἡμετέρᾳ, τὸ δὲ πειρασμοῖς περιπεσεῖν, οὐκ ἔστιν ἐφ'

ἡμῖν· χωρὶς δὲ τούτων, οὐκ ἔστι τελείωσις, ἢ φανέρωσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως· (Συνελθόντα γὰρ φησι, πρᾶξις καὶ πόθος ἐπ' ἀγαθῷ, τελοῦσι τὸν κατὰ Θεὸν ἄνθρωπον)· ποικίλοις καὶ συνεχέσι περιπεσεῖν ὁ μέγας οὗτος συγχωρεῖται πειρασμοῖς, ἵνα διὰ πάντων, καὶ τέλειος ὄντως φανῇ. Τὰ δ' ἐντεῦθεν, τίς νοῦς ἐννοήσει; τίς ἐξεῖπειν δυνησεται λόγος τὰς τε τῶν προτέρων μείζους μηχανὰς τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, καὶ τὰς τῶν νεοφανῶν θεομάχων κατ' αὐτοῦ διαβολὰς καὶ συκοφαντίας, καὶ ὅσας ὑπὲρ εὐσεβείας ἀγωνιζόμενος, ἐφ' ὅλοις τρισὶ πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτεσι, παρ' αὐτῶν ὑπέστη κακώσεις, καὶ θλίψεις παντοδαπὰς; Τὸ γὰρ Ἰταλικὸν θηρίον, ὁ Καλαβρὸς Βαρλαάμ, τῇ ἔξω σοφίᾳ μέγα φρονῶν, καὶ τῇ ματαιότητι τῶν οἰκείων διαλογισμῶν πάντα οἰόμενος εἰδέναι, δεινὸν ἐγείρει πόλεμον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν Πίστεως, καὶ τῶν ἀσφαλῶς ταύτης ἀντεχομένων· τὴν γὰρ κοινήν χάριν τοῦ Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὸ φῶς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καθὼς καὶ οἱ Δίκαιοι λάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς προὑπέδειξεν ἐπ' Ὅρους λάμπας, καὶ ἀπλῶς πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, καὶ τὸ πᾶν διαφέρον ὅπως οὖν τῆς θείας φύσεως, κτιστὸν εἶναι φρενοβλαβῶς ἐδογμάτισε, καὶ τοὺς εὐσεβῶς ἄκτιστον φρονοῦντας τὸ θεϊότατον ἐκεῖνο φῶς, καὶ πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν, ὡς μηδενὸς ὄντως προσφάτου τῶν τῷ Θεῷ προσόντων φυσικῶς, λόγοις τε καὶ συγγράμμασι μακροῖς, Διθειῖτας ὠνόμαζε καὶ Πολυθεούς, καθάπερ Ἰουδαῖοι, Σαβέλλιός τε καὶ Ἄρειος, ὀνομάζουσιν ἡμᾶς. Διὰ ταῦτα τοίνυν ὁ θεῖος Γρηγόριος, ἅτε τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, καὶ προστάτης περιφανῆς, καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ ταύτης, καὶ προπολεμῶν, καὶ συκοφαντούμενος, μετάπεμπτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τῇ Κωνσταντίνου ἐπιδημεί. Τοῦ θειοτάτου τοίνυν Βασιλέως τοῦ Ἀνδρονίκου, τοῦ τῶν Παλαιολόγων τετάρτου, τῆς εὐσεβείας προασπίζοντος, Σύνοδος ἱερὰ συγκροτεῖται· καὶ τοῦ Βαρλαάμ παραγεγονότος, καὶ τῶν αὐτοῦ προβεβλημένων κακοδόξων δογμάτων, καὶ κατὰ τῶν εὐσεβῶν κατηγορημάτων, Πνεύματος θείου πλησθεὶς ὁ μέγας Γρηγόριος, καὶ δύναμιν ἄμαχον περιβαλλόμενος ἄνωθεν, τὸ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀνοιχθὲν ἐκεῖνο στόμα ἐφίμωσε, καὶ εἰς τέλος κατήσχυνε, καὶ πυριπνόοις λόγοις τε, καὶ συγγράμμασι, τὰς αὐτοῦ φρυγανώδεις αἰρέσεις ἐτέφρωσε. Διὸ καὶ τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐνεγκὼν ὁ τῆς εὐσεβείας πολέμιος, εἰς Λατίνους, ὅθεν ἦκε, φυγὰς ᾤχετο. Μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθύς, τὸν Πολυκίνδυνον συνοδικῶς ἐξελέγχει, καὶ τὰ τούτου συγγράμματα, λόγοις ἀντιρρήτικοῖς διασπᾷ. Οἱ δὲ τῆς ἐκείνων μετασχόντες λύμης, οὐδ' οὕτως ἐπαύσαντο πολεμεῖν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἐνθεν τοι, καὶ βία πολλῇ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ τοῦ Βασιλέως αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων, τῇ θείᾳ ψήφῳ πεισθεὶς ὁ Γρηγόριος, ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν ἀνάγεται θρόνον, καὶ τῆς κατὰ Θεσσαλονίκην ἱερᾶς Ἐκκλησίας Ποιμὴν καθίσταται. Διὸ καὶ πολλῶ πλείους τῶν προτέρων ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, γενναίως ἀνύει καὶ καρτερῶς· τοὺς γὰρ πονηροὺς διαδόχους Ἀκινδύνου καὶ Βαρλαάμ, πολλοὺς ἀναφανέντας

καὶ χαλεπούς, καὶ δεινῶν θηρίων δεινὰ κυήματα, καὶ τὰ τούτων δόγματά τε καὶ συγγράμματα, οὐχ ἅπαξ, ἢ δὶς, ἢ τρίς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ διὰ πολλῶν, οὐδ' ἀφ' ἑνός Βασιλέως ἢ Πατριάρχου, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν κατὰ διαδοχὴν τῶν σκήπτρων ἐπειλημμένων, καὶ Πατριαρχῶν ἰσαρίθμων καὶ Συνόδων οὐκ εὐαριθμήτων, λόγοις τε καὶ συγγράμμασι θεοπνεύστοις, πολυειδῶς ἀνατρέπει, καὶ κατὰ κράτος εἰς τέλος ἐκνικᾷ. Καί τινες ἀμεταβλήτως ἔχοντες, παρ' οὐδὲν τιθέμενοι τὴν ἄνω δίκην, οὕτω διέμειναν· καὶ πασῶν γὰρ τῶν αἰρέσεών εἰσιν ἔτι λείψανα, κατὰ τῶν αὐτὰς τροπωσαμένων Ἁγίων ἀναισχυντοῦντα· ἵνα μὴ λέγω τὸ τῶν Ἰουδαίων πάντολμον γένος, μέχρι καὶ νῦν ἔχον τὴν λύτταν κατὰ Χριστοῦ. Τοιαῦτα μὲν οὖν ὡς ἐν βραχεῖ, καὶ τοσαῦτα τὰ τοῦ μεγάλου κατὰ τῶν ἀσεβῶν τρόπαια. Ὁ δὲ Θεὸς τρόποις ἀρρήτοις, καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τοῦτον ἐκπέμπει διδάσκαλον. Στέλλεται μὲν οὖν ὡς πρέσβυς ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου, καταλλάξων διαφερομένους τοὺς Βασιλεῖς· συλλαμβάνεται δὲ παρὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ κρατεῖται ὅλον ἐνιαυτόν, τόπους ἐκ τόπων, καὶ πόλεις ἐκ πόλεων, ἀθλητικῶς διερχόμενος, καὶ διδάσκων ἀπτοήτως τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Καὶ τοὺς μὲν ἐδραίους ἐπιβεβαίῳν ἔτι καὶ παρακαλῶν τῇ Πίστει ἐμμένειν, τοὺς δὲ κατ' αὐτὴν κλονουμένους, καὶ τινὰς ἀπορίας, καὶ ζητήσεις ἐπὶ τοῖς τῆνικαῦτα γενομένοις προβαλλομένους, θεοσόφως ἐπιστηρίζων, καὶ τὴν θεραπείαν, ἐν οἷς ἔλεγον, ἱκανωτάτην ἐπέδιδετο· τοῖς δὲ λοιποῖς τῶν ἀπίστων, καὶ τοῖς ἀθλίως ἀπορῥαγεῖσι Χριστιανῶν, καὶ προσκεχωρηκόσιν ἐκείνοις, καὶ διασύρουσι τὰ ἡμέτερα περὶ τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐνσάρκου Οἰκονομίας, καὶ τῆς τοῦ Σταυροῦ τοῦ τιμίου, καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων παρ' ἡμῶν προσκυνήσεως, πολλάκις παρῥησίᾳ διελέγετο· ἔτι τε περὶ τοῦ Μωάμεθ, καὶ πολλῶν ἄλλων ζητημάτων παρ' αὐτῶν προβεβλημένων, τοὺς μὲν εἶχεν αὐτὸν θαυμάζοντας, τοὺς δὲ, κατ' αὐτοῦ μαινομένους, καὶ χεῖρας ἐπανατείνοντας, οἱ καὶ μαρτυρικῶς ἂν ἐτελείωσαν, εἰ μὴ θεία προνοία τῇ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ χρημάτων ἐλπίδι φειδοῦς ἤξιουν· οὗ γεγονότος, παρὰ τῶν φιλοχρίστων, ἠλευθεροῦτο ὁ μέγας, καὶ τῷ οἰκείῳ ποιμνίῳ Μάρτυς ἀναίμακτος, λαμπρῶς αὐθις ἐπιδημεῖ· πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς καὶ μεγάλοις, οἷς εἶχε, χαρίσμασί τε καὶ προτερήμασι, τοῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὸς κατεκοσμήθη στίγμασι, καὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ Παῦλον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὑστερήματα. Ἴνα δὲ καὶ τῶν χαρακτηριζόντων ἐκεῖνον τινὰ ὑποδείξωμεν, ταῦτα ἦν ἐκείνου ἰδιαίτατα· τὸ μεθ' ὑπερβολῆς πρᾶον καὶ ταπεινόν, ἔνθα μὴ περὶ Θεοῦ καὶ θείων ὁ λόγος· ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις, καὶ πάνυ ἦν μαχητής· τὸ ἀμνησίκακον λίαν καὶ ἀνεξίκακον· τὸ σπουδάζειν κατὰ τὸ δυνατόν, τοῖς χρηστοτέροις ἀμείβεσθαι τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐν τισὶ φανέντας κακοῦς· τὸ μηδαμῶς εὐκόλως κατὰ τινῶν παραδέχεσθαι λόγους· τὸ πρὸς τὰς ἐπερχομένας ἐκάστοτε δυσχερείας, καρτερικὸν καὶ μεγαλόψυχον· τὸ πάσης ἡδονῆς καὶ κενοδοξίας ἀνώτερον· τὸ εὐτελῆ ἀεὶ εἶναι, καὶ ἀπέριπτον ἐν ταῖς χρείαις πάσαις τοῦ σώματος· καὶ τοι, τοσοῦτον ὄντος τοῦ καιροῦ ἐξησθενηκότος· τὸ τῆς καρτερίας ἤρεμόν

τε καὶ γαληνόν, καὶ αἰεὶ χαρίεν, οὕτω κατ' ἄκρως αὐτῶ ποιηθέν, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν ἕξω, δῆλον γίνεσθαι τοῖς ὀρώσιν· ἐπὶ πᾶσι, τὸ σύννου ἀεὶ καὶ προσεκτικόν τε καὶ ἀδιάχυτον· οἷς ἀκόλουθον, τὸ μηδέ ποτε σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου δακρῦων εἶναι κενούς, ἀλλ' ὠδίνειν ταῦτα κατὰ τὰς τῶν δακρῦων πηγᾶς. Οὕτως οὖν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κατὰ παθῶν, καὶ δαιμόνων ἀθλητικῶς ἀγωνισάμενος, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μακρὰν τοὺς αἰρετικούς ἐλάσας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν λόγοις τε καὶ συγγράμμασι διατρανώσας, καὶ δι' αὐτῶν ὥσπερ πᾶσαν Γραφὴν θεόπνευστον ἐπισφραγίσας, ὡς τὸν ἐκείνου βίον καὶ λόγον, καθάπερ ἐπίλογόν τινα εἶναι, καὶ σφραγίδα τοῦ τῶν Ἁγίων βίου καὶ λόγου· ἔτι τε τὴν ἑαυτοῦ ποιμνὴν ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα χρόνοις ἀποστολικῶς καὶ θεαρέτως ποιάνας, καὶ ἠθικοῖς λόγοις διακοσμήσας, καὶ πρὸς μάνδραν οὐράνιον ἰθύνας, καί, ὡς εἶπεῖν, κοινὸς ἐργάτης ἀναφανείς, τῶν τε ζώντων, καὶ τῶν ἔπειτ' ἐσομένων Ὀρθοδόξων ἀπάντων, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν μετατίθεται, κατὰ τὸ χιλιοστὸν τριακοσιοστὸν ἐξηκοστὸν δεύτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἑξήκοντα· καὶ τὸ μὲν πνεῦμα, εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθησι, τὸ σῶμα δέ, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, τῇ ποιμνῇ καταλιμπάνει, ὅπερ καὶ σῶζεται ἐν τῇ τῆς Θεσσαλονίκης Μητροπόλει, ἐξαισίως ἐν τῷ τέλει λαμπρυνθέν τε καὶ δοξασθέν, ὡς τινα κληρὸν καὶ θησαυρὸν ὑπέριμον· θαύμασι γὰρ ἐκάστοτε τοὺς πιστῶς προσιόντας εὐεργετεῖ, καὶ νόσων παντοίων ἀπαλλαγὴν χαρίζεται, ἀφ' ὧν οὐκ ὀλίγα ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία διέξεισι.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ωιδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Οἱ τοῖς λόγοις ὀμιλοῦντες καὶ συγγράμμασι, τοῖς σοῖς Γρηγόριε, γινῶσιν μυοῦνται Θεοῦ, καὶ ἔμπλεοι δείκνυνται, σοφίας πνευματικῆς, καὶ τὴν ἄκτιστον, χάριν καὶ τὴν ἐνέργειαν, τοῦ Θεοῦ θεολογοῦσι.

Τὴν ῥομφαίαν καὶ τὰ τόξα κακοδόξων τε, ὅλως συνέτριψας, καὶ τὴν ὀφρῦν Βαβυλῶν, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν αἰρετικῶν ὡς ἰστόν, διεσκόρπισας, οἶα περ λίθος μέγιστος, τῆς ἀράχνης Ἰεράρχα.

Ἐσφραγίσθη σου τοῖς λόγοις καὶ τοῖς δόγμασι, καὶ τοῖς συγγράμμασιν, ἡ Πίστις τῶν εὐσεβῶν, καὶ θράσος αἰρέσεως ἔσθι Γρηγόριε, καὶ ἀναίρεσις, Ὀρθοδοξίας πέπαυται, καὶ ἰσχὺς τῶν κακοδόξων.

Θεοτοκίον.

Ἰαμάτων σε πηγὴν οἱ ξηραινόμενοι, παθῶν νοσήμασι, γινώσκοντες ἀληθῶς, ἀντλοῦμεν σωτήρια, καὶ θεία νάματα, καὶ κραυγάζομεν· Εὐλογημένος, Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ωιδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Παρίστασαι νῦν τοῖς Θεολόγοις, τῷ θρόνῳ τοῦ Πανοικτίρμονος, ὡς ὅμοιος, τούτοις καὶ ὀμότροπος, πάνσοφε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης πρόεδρε, Ἰεραρχῶν καλλονή, λαμπρῶς ἠγλαϊσμένος τῇ δόξῃ, τῆς Ἰεραρχίας, Θεῶ καὶ νῦν λατρευῶν.

Ειδώς σου τὸ καθαρὸν τῆς διανοίας, Θεὸς καὶ πρὸ τῆς γαστρὸς καὶ πρὸ συλλήψεως, τῷ πιστῷ λελάληκε, θείῳ Βασιλεῖ τρανώς, τῆς Ἐκκλησίας ἄμαχον, εἶναι σε πρόμαχον· διὸ κανονικῇ ἀσφαλείᾳ, μύρω ἐσφραγίσθης, τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἦττάται τρανώς καὶ κινδυνεύει, τὸ ἄθροισμα τοῦ Πολυκινδύνου τῆ παλάμη σου, καὶ σοφοῖς σου ῥήμασιν, ἔνδοξε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης Πρόεδρε, καὶ ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐξέλιπε, σαθρὰ συμμορία, σοῦ τῆ βροντοφώνῳ, καὶ θεολόγῳ γλώσση.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος Θεοῦ ἐν σοὶ Παρθένε, βροτῶν τὴν συγκεχωσμένην τοῖς παθήμασι, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, ἄκρα ἀγαθότητι, καὶ ὅλην ἀνεκαίνισε, καὶ καθηγίασε· διὸ οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, σὲ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ωιδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ἐσοπτρον Θεοῦ, ἐγένου Γρηγόριε· τὸ κατ' εἰκόνα γάρ, ἄσπιλον ἐτήρησας, νοῦν δ' ἠγεμόνα, κατὰ παθῶν σαρκικῶν, ἀνδρικῶς ἐνστησάμενος, τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ἀνελάβου· ὅθεν οἶκος γέγονας, τῆς ἀγίας Τριάδος λαμπρότατος. Ἄναξ εὐσεβῆς, ὑπόπτερον δείκνυσιν, ἀεροβάτην σε, τούτῳ συμμαχήσαντα, ὡς ὅλον ἔμπλεων, θείου Πνεύματος, κατὰ τοῦ ματαιόφρονος, καὶ μανικοῦ Βαβυλῶν, τοῦ λαλοῦντος, εἰς τὸ ὕψος ἄδικα, τοῦ Θεοῦ ὄν, ἐνδίκως ἐνίκησας.

Ὅλος γεγονώς, σοφίας τῆς κρείττονος, ἔμπλεως ἔνδοξε, φῶς τῷ κόσμῳ ἔλαμψας, Ὁρθοδοξίας πηγάσας δόγματα· φιλία γὰρ ἀμείνωνος, φιλοσοφίας σοφέ, θεῖον φόβον, ἐν γαστρὶ συνέλαβες, καὶ τοῦ Πνεύματος λόγους γεγένηκας.

Θεοτοκίον.

Ἕμνον σοὶ πιστοί, συμφώνως προσφέρομεν, εὐχαριστίας· σὺ γὰρ, τὴν ἀρχαίαν ἔλυσας, ἡμῶν κατάραν, Θεογεννήτρια· καὶ εὐλογίαν ἅπαντες, θείαν καρπούμεθα, σωτηρίαν, φωτισμὸν καὶ ἔλεος, διὰ σοῦ καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον.

Καταβασία. Ἄπας γηγενῆς...

Ἐξαποστειλᾶριον. Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τοῦ Ἁγίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Χαῖρε Πατέρων καύχημα, Θεολόγων τὸ στόμα, τῆς ἡσυχίας σκηνῶμα, τῆς σοφίας ὁ οἶκος, τῶν Διδασκάλων ἀκρότης, πέλαγος τὸ τοῦ λόγου· πράξεως χαῖρε ὄργανον, θεωρίας ἀκρότης, θεραπευτά, καὶ τῶν νόσων τῶν ἀνθρωπίνων· Πνεύματος χαῖρε τέμενος, καὶ θανῶν καὶ ζῶν Πάτερ.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Αἰδῆς, μὴ ἀπώλεια· Βήματι τοῦ Υἱοῦ σου, τῷ φοβερωῷ,

ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι, ὦ Θεομητορ Δέσποινα, ποιήσον σαῖς πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους η´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, ε´ καὶ τὰ ἐπόμενα τοῦ Ἁγίου, γ´.

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν μακαρίαν ἐν κόσμῳ ζωὴν διήνυσας, καὶ νῦν τῶν μακαρίων, συνευφραίνῃ τοῖς δήμοις, καὶ γῆν τὴν τῶν πραέων, ὡς πρᾶος οἰκεῖς, Ἱεράρχα Γρηγόριε· χάριν θαυμάτων, πλουτεῖς δὲ παρὰ Θεοῦ, ἦν παρέχεις τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Στόμα Δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας.

Ὁρθοδοξίας τὰ δόγματα κατεφύτευσας, κακοδοξίας Μάκαρ, ἐκτεμῶν τὰς ἀκάνθας· καὶ Πίστεως τὸν σπόρον, πληθύνας καλῶς, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἑκατοστεύοντα στάχυν ὡς πρακτικός, γεωργὸς Θεῶ προσήνεγκας.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιῶσονται.

Τὴν τοῦ ἀμέμπτου σου βίου Μάκαρ λαμπρότητα, ἐθαύμασαν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων οἱ δήμοι· καὶ γὰρ τῇ προαιρέσει, στερόδος ἀθλητής, καὶ ἀσκητής ἀναδέδειξαι, καὶ Ἱεράρχης καὶ ἄξιος λειτουργός, τοῦ Θεοῦ καὶ φίλος γνήσιος.

Δόξα. Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου. Ἦχος πλ. β´.

Τοῖς ἐν σκότει ἀμαρτημάτων πορευομένοις, φῶς ἀνέτειλας Χριστέ, τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας· καὶ τὴν εὐσημον ἡμέραν τοῦ Πάθους σου, δεῖξον ἡμῖν, ἵνα βοῶμέν σοι· Ἀνάστα ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, ἡ ζ´ Ὡιδή.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α´.

Σὺ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος.

Πρὸς Ἐβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Α´, 10 Β´, 13).

Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ Οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν

Ἀγγέλων εἰρηκὲ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρόωμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις, ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. α'.

Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον...

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ...

Κοινωνικόν·

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον... καί, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚῃ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Κατανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, δ', τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου, γ' καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀμέτρητος ὑπάρχει.

Ἀμέτρητά σοι πταίσας, ἀμετρήτους κολάσεις ἐκδέχομαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ κλαυθμὸν ἀπαρακλήτον, γέενναν πυρός, καὶ σκότος καὶ τάραρον· Κριτὰ δικαιοσύνη, δάκρυα οὖν μοι δώρησαι, δι' ὧν εὕρω τὴν ἄφεισιν, καὶ κακῶν μου τὴν λύσιν, νηστεύων καὶ κρᾶζων σοι· Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπὶ ὄρη δεινῶν παραβάσεων, ζήτησον Λόγε, καὶ πρὸς σὲ ἀνακάλεσαι, ἦθη πονη

ρὰ ἐκ τῆς διανοίας μου, μακρὰν ἀπωθούμενος· θνήξαντα πάλιν ζώωσον, καὶ νηστεία καθάρισον, ἐν κλαυθμῷ διηνεκεῖ, βοῶντα καὶ λέγοντα· Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἔνδοξον.

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Ἑβδομάδος τῆς τρίτης, τὴν Τριάδα τὴν σεπτὴν, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸ ἐξῆς περιχαρῶς διανύοντες· τῆς σαρκὸς δὲ τὰ πάθη ἀπομαράναντες, ἐκ ψυχῆς ἡμῶν, ἄνθη θεῖα δρεψώμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῶν ἡμερῶν· ἵνα πάντες τὸν Χριστόν, ὡς νικητὴν, στεφανηφοροῦντες ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... εἶτα τό·

Προκειμένον. Ἦχος πλ. δ´.

Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου, ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. δ´.

Χαλινοὺς ἀποπτύσας τοὺς πατρικούς, ἀστάτῳ φρενί, τοῖς κτηνώδεσι τῆς ἁμαρτίας, λογισμοῖς συνέζησα, ὅλον μου τὸν βίον δαπανήσας ἀσώτως, ὁ τάλας ἐγὼ τροφῆς δὲ λειπόμενος, βεβαιούσης καρδίαν, πρὸς καιρὸν λιπαίνουσαν, ἡδονὴν ἐσιτούμην. Ἀλλὰ Πάτερ ἀγαθέ, μὴ κλείσης μοι τὰ φιλόκωπα σπλάγχνα, ἀλλ' ἀνοίξας δέξαι με, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, καὶ σῶσόν με. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς ἐν ταῖς προλαβούσαις Κυριακαῖς Ἑσπέρας δεδήλωται.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑς Τῆς Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Τὰ Τριαδικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον· καὶ μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά καὶ Θεοτοκίον τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ δὲ τὴν β' Στιχολογίαν, τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ´. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῆς ἐγκρατείας τῷ πυρὶ φλέξωμεν πάντες, τὰς φρυγανώδεις τῶν παθῶν ἐπαναστάσεις, καὶ τὴν φλόγα ἐκείνην τὴν μὴ σβεννυμένην, δακρῶν νῦν κατασβέσωμεν ὀχετοῖς, βοῶντες τῷ κρῖναι μέλλοντι πᾶσαν τὴν γῆν· Σῶτερ εὐσπλαγχνε Κύριε, ἀκατακρίτους ἡμᾶς, συντήρησον, διδοὺς ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ

τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τριάς ἀγία καὶ σεπτὴ τοὺς τὴν Νηστείαν, ἐν ἑβδομάδεσι τρισὶ διανύοντας, διαφύλαξον σῶους καὶ ἀκατακρίτους, ἀξίως διευδρομησαὶ πρὸς τὸ ἐξῆς, καὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου διατελεῖν, ἵνα οὕτω προφθάσωμεν, ἀκατακρίτως ἰδεῖν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν, ὕμνον αἶνον προσάγοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ προστασία τῶν πιστῶν Θεοκυῆτορ, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ καὶ τῶν πενθούντων, ἢ μεγίστη παράκλησις, τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς σου, Παρθένε τῆς παναγίας ὑπερφυῶς, τεχθέντα ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις καὶ ἄρχουσι, δυσώπει ῥύσασθαι ἡμᾶς, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, τῆς δεινῆς κατακρίσεως.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ α' Ωιδή.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄισμα ἀναπέμψωμεν.

Ἐχων ὡς Θεὸς τὸ συμπαθές, μετανοοῦντα δέξαι με, τὸν δαπανήσαντα, τὸν βίον μου ἀσώτως, βοῶ σοι τό, Ἥμαρτον, κατηγορῶν οὐ χρήζω, τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων προσφέρων.

Βρῶσιν λελοιπῶς Ἀγγελικὴν, παρωμοιώθην κτήνεσιν, ἐν τῷ σιτίζεσθαι τὴν μοχθηρὰν κακίαν· ἀλλ' οὖν ἐπιστρέφοντα, δέξαι με ὡσπερ ἓνα τῶν μισθίων, οὐράνιε Πάτερ.

Νύκτα ἡδονῶν τὴν ἐκ τρυφῆς, προσγινομένην ἅπαντες, πιστοὶ ἀφέμενοι, φωτὶ τῆς ἀληθείας, σπουδαίως προσέλθωμεν, ἵνα τῆς φωτοφόρου εὐωχίας, καταξιωθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν ποιμνὴν σου, Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων πολεμίων, ἀπολιορκήτως.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ'. Ἄισωμεν ᾠδὴν τῷ Θεῷ.

Νῦν ἐν ἑβδομάσι τρισίν, ὡς πάλαι τριήμερος ὁ Ἰσραήλ, ἀγνισθέντες ἀδελφοί, ὄρει εὐχῶν φθάσωμεν, καὶ ἐκεῖθεν θείων φωνῶν ἀκούσαντες, Χριστὸν ὑμνήσωμεν.

Ὅσπερ Σαμψῶν νηστεία, δυναμωθέντες δεῦτε, ὡς ἄλλον θῆρα πατάξωμεν λαοί, τὸν τῆς γαστρὸς δαίμονα, καὶ οὐ μὴ γελάσῃ ἡ Δαλιδὰ τῶν παθῶν, ἐξαπατῶσα ἡμᾶς.

Δόξα

Τρία μέλπω χερουβικῶς, ἀγία σε Θεότης, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ζωὴν τε καὶ ζωάς, Θεὸν τὸν γεννήσαντα, Θεὸν τὸν γεννηθέντα, Θεὸν καὶ τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίρε ἢ τῆς Εὐας χαρά· ἢ γὰρ ἐκείνης λύπη, διὰ τοῦ τόκου σου, πέπαυται Ἀγνή· χαίρε ἀδύτου φωτός, φωτεινὴ νεφέλη, ἐξ ἧς ἀνέτειλε Χριστὸς ὁ Θεός.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πίστει ὡς Δαυῖδ καὶ ἡμεῖς, τῇ ταπεινοφροσύνῃ, καθοπλισθέντες, ὡς ἄλλον Γολιάθ, τὸν ὑπερήφανον νοῦν, καταβεβληκότες, συνδιακόψωμεν καὶ μυριάδας παθῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄισωμεν ὠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, » τοῦ Φαραῶ ῥυσαμένῳ Ἰσραήλ, καὶ ἐν πυρίνῳ » στύλῳ, καὶ φωτὸς νεφέλη καθοδηγήσαντι, ὅτι δε » δόξασται.

Ωιδὴ ἡ΄. Οἱ θεορῶμονες.

Ἐκδαπανήσας οὐσίαν τὴν πατρῶαν, μετὰ πορνῶν ἐξεβλήθην, τῶν προαυλίων τῆς χάριτος· ἀλλὰ δέξαι με Πάτερ, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Ἐν φαιδροτάτῃ νηστείας φωταυγείᾳ, τῶν προσευχῶν λαμπρυνθέντες χρηματίζωμεν, ὅπως τῆς ἀμαρτίας, τὸ σκότος ἐκφύγωμεν.

Ἐκδυσωπεῖ σε χορὸς τῶν Ἀσωμάτων· τὰ Χερουβὶμ ἱκετεύει, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ τάγματα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, Χριστέ πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώρητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἔσκοτισμένον με μέθη, τῆς ἀμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Τὸ πατρῶον κειμήλιον, τὸ χρῆμα τὸ θαυμαστόν, τὴν μητέρα πάντων τῶν λατρευσάντων τῷ Δεσπότη Χριστῷ, δεῦτε τρυφήσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν Νηστείαν· καὶ γὰρ αὕτη ῥώννυσι τὸ σῶμα, καὶ καταφωτίζει τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν.

Γεδεὼν τὸν θαυμάσιον, ἐκμιμουμένη ψυχὴ, ἀρετὰς φέρουσα, πίστιν ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην Χριστοῦ, ἐξελθε κτείνουσα, τὰ ἀλλόφυλα πάθη, ὡς ἐκεῖνος, σὺν τριακοσίοις, τὸ Μαδινιαῖον ἔθνος ἀποκαθαίρων.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ Τριάδα δοξάζω σε, καὶ ὡς Μονάδα ὑμνῶ, σὲ Θεότης μία, Πάτερ παντοκράτορ, καὶ μονάρχα Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ πανδέσποτον κράτος, μία φύσις, μία βασιλεία, ἐν δὲ χαρακτηῖσι, τρισὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἄς ἐν τόκῳ διέφυγεν, ὠδῖνας ὑπερφυῶς ἐν τῷ σῶ τιμίῳ Πάθει, ἐπέγνω ἢ τεκοῦσά σε· ἤλγει γὰρ βλέπουσα, ἐν σταυρῷ σε παγέντα ἔκουσίως, ὑπὸ Ἰουδαίων, τὸν ἐπὶ ὑδάτων, τὴν γῆν θεμελιοῦντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ δόξῃ σου, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, σὺν ταῖς χιλιάσι, καὶ μυριάσι τῶν Δυνάμεων· τότε μου Κύριε φεῖσαι ἄνες, καὶ ῥῦσαι καταδίκης· μὴ με καταισχύνης, μὴ με κατακρίνης, πυρὶ τῷ αἰωνίῳ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς » θαλάσση, ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σὲ » ὕμνῃ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει » ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστη, εἰς » τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει.

Τὸν ἀπὸ τῆς σῆς μακρυνθέντα, Πάτερ ἀγάπης, καὶ ἐθελουσίῳις ὀρμαῖς, ἡδονῶν δουλωθέντα, ἐπιστρέφοντα ὡς τὸν Ἄσωτον δέξαι· μόνος γὰρ ὑπάρχεις πολυέλεος.

Ἄκαρπος ἐδείχθη συκῆ, μόνην τὴν κακίαν γεωργῶν ὁ ἄθλιος, τὸ πῦρ μοι προξενούσαν. Σὺ οὖν Κύριε καρποφόρον με δεῖξον, πράξεις ἀγαθὰς καρποφοροῦντά σοι.

Νήστευσον ψυχὴ μου, κακίας καὶ πονηρίας, κράτησον ὀργῆς, καὶ θυμοῦ καὶ πάσης ἀμαρτίας· Ἰησοῦς γὰρ τοιαύτην θέλει νηστείαν, ὁ φιλανθρωπότατος Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Θεοτόκε, τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος· σὺ εἶ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινούμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε.

Καθαρὰν νηστείαν, τῶν κακῶν τὴν ἀποχὴν, προσενέγκωμεν, ὡς δῶρα εὐπρόσδεκτα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἐλισσαῖος πάλαι, πῶς διέτρεφε Προφήτας, μαθοῦσα ψυχὴ, σχεδίως ἐκτράφηθι, ἀπευχαριστοῦσα Χριστῷ.

Δόξα

Τρισσομένην μίαν, σὲ Θεότης ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις μορφήν, Πατέρα τὸν ἀναρχον, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομητορ Κόρη, ἡ παστὰς τοῦ οὐρανοῦ, Βασιλέως Χριστοῦ, σῶζε τὴν πρεσβείαν σου, τοὺς πόθῳ ὕμνοῦντάς σε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Δανιὴλ τοὺς θῆρας, ἐν τῷ λάκκῳ ἡμεροῖ, ἐγκρατείας κημῶ· καὶ ἡμεῖς δαμάσωμεν, τὰ πάθη νηστεύοντες.

Ὁ Εἰρμός.

» Μεγαλύνομέν σε, τὴν πανάμωμον Μητέρα, Χρι » στοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐν ἣ ἐπεσκίασε, τὸ Πνεῦμα τὸ » πανάγιον.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν,

τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Τὸν χαλεπὸν τῶν πταισμάτων μου, ῥύπον ἐνδέδυμαι, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Νυμφῶνος ἐκβέβλημαι· οἴκτειρόν με τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, ὡς τὸν Ἄσωτον παῖδα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ λαμπὰς ἡ ἄσβεστος, ὁ θρόνος τῆς δικαιοσύνης, ἄχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος δ΄.

Ἵτι ἀσθενεῖς ἡμεῖς, καὶ παρειμένοι ταῖς ἁμαρτίαις, ἴασαι τὰ συντρίμματα ἡμῶν, ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς μα΄.

Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

Στίχ. Ὅν τρόπον ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Η΄, 13 Θ΄, 7).

Κύριον τὸν Θεὸν αὐτὸν ἀγιάσατε, καὶ αὐτὸς ἔσται σοι φόβος· καὶ ἐὰν ἐπ’ αὐτῷ πεποithῶς ἦς, ἔσται σοι εἰς ἁγιασμόν. Καὶ οὐχ ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδ’ ὡς πέτρας πτώματι· οἱ δὲ οἴκοι Ἰακώβ ἐν παγίδι, καὶ ἐν κυλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλήμ. Διὰ τοῦτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολλοί, καὶ πεσοῦνται καὶ συντριβήσονται καὶ ἐγγιούσι, καὶ ἀλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντες. Τότε φανεροὶ ἔσονται οἱ σφραγιζόμενοι τὸν νόμον, τοῦ μὴ μαθεῖν. Καὶ ἐρεῖ· Μενῶ τὸν Θεὸν τὸν ἀποστρέψαντα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου Ἰακώβ, καὶ πεποithῶς ἔσομαι ἐπ’ αὐτῷ. Ἰδού, ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· καὶ ἔσται σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, παρὰ Κυρίου Σαβαώθ, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ ἐὰν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς· Ζητήσατε τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς γῆς φωνοῦντας, τοὺς κενολογοῦντας, οἱ ἐκ τῆς κοιλίας φωνοῦσιν, οὐχὶ ἔθνος πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκζητήσουσι; Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς; νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἵνα εἴπωσιν οὐχ ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, περὶ οὗ οὐκ ἔστι δῶρα δοῦναι περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἦξει ἐφ’ ἡμᾶς σκληρὸς λιμός· καὶ ἔσται ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε, καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα, καὶ τὰ πάτρια· καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν Οὐρανὸν ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται· καὶ ἰδού, ἀπορία στενὴ, θλιψίς, καὶ στενοχωρία, καὶ σκότος, ὥστε μὴ βλέπειν. Καὶ οὐκ ἀποκριθήσεται ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ὢν, ἕως καιροῦ· τοῦτο πρῶτον πίε· ταχὺ ποιεῖ, χώρα Ζαβουλῶν, γῆ Νεφθαλεὶμ, καὶ οἱ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδετε φῶς μέγα· οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ’ ὑμᾶς. Τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ, ὃ

κατήγαγες ἐν εὐφροσύνῃ σου· καὶ εὐφρανθήσονται ἐνώπιόν σου, ὡς οἱ εὐφραινόμενοι ἐν ἀμῆτῳ, καὶ ὃν τρόπον οἱ διαιρούμενοι σκῦλα. Διότι ἀφήρηται ὁ ζυγός, ὁ ἐπ' αὐτῶν κείμενος, καὶ ἡ ῥάβδος, ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῶν· τὴν γὰρ ῥάβδον τῶν ἀπαιτούντων διεσκέδασεν, ὡς τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπὶ Μαδιάμ. Ὅτι πᾶσαν στολὴν ἐπισυνηγμένην δόλω, καὶ ἱμάτιον μετὰ καταλλαγῆς ἀποτίσουσι, καὶ θελήσουσιν, εἰ ἐγένοντο πυρίκαυστοι. Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλῃς βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἄξω γὰρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ ὑγείαν αὐτῷ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον· ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυΐδ, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτήν, καὶ ἀντιλαβέσθαι ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζῆλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσει ταῦτα.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς μβ΄.

Σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Κρῖνόν με, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου.

ΤΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ τοῦ Τριωδίου, γ' καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Νηστείαν ποθήσωμεν ψυχῆς, πάθη χαλεπώτατα, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, καταμαραίνουσιν, καὶ ἐνθέους πράξεις, πράττειν ἐνισχύουσιν, καὶ νοῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀναπέμπουσιν, καὶ τὴν συγχώρησιν, προξενούσιν ὧν ἡμάρτομεν, δωρουμένην ἐκ Θεοῦ οἰκτίρμονος.

Ἄπαντα τὸν βίον μου αἰσχωρῶς, δαπανήσας Κύριε, μετὰ πορνῶν ὁ ταλαίπωρος, ὥσπερ ὁ Ἄσωτος, κατανύξει κράζω· Πάτερ ἐπουράνιε, ἡμάρτηκα ἰλάσθητι σῶσόν με, καὶ μὴ ἀπόση με, ἐμαυτὸν ἐκ σοῦ μακρύναντα, καὶ ἐνθέοις, ἔργοις νῦν πτωχεύσαντα.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα.

Δεῦτε ἅπαντες κυμβάλοις ψαλμικοῖς, τὴν σεπτὴν ἐγκράτειαν κατασπαζόμενοι διηγήσωμεν· ἐν αὐτῇ γὰρ νοητῶς, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον καταράσσομεν· ὅθεν παρρησίᾳ βοῶμεν Χριστῷ· Παράσχου Σῶτερ ἀκατακρίτως, τὸν πανάγιόν σου Σταυρὸν κατιδέσθαι, καὶ καταπροσκυνησαι, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, ἐορτάζειν φαιδρῶς.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς μγ΄.

Ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθσόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Γ΄, 922).

Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· τῷ Θεῷ εὐηρέστησε
Νῶε· Ἐγέννησε δὲ Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ, τὸν Ἰάφεθ. Ἐφθάρη
δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας. Καὶ εἶδε Κύριος ὁ
Θεὸς τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη, ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· Καιρὸς παντὸς
ἀνθρώπου ἦκει ἐναντίον μου, ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας ἀπ’ αὐτῶν· καὶ
ἰδοὺ, ἐγὼ καταφθείρω αὐτούς, καὶ τὴν γῆν. Ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν
ἐκ ξύλων ἀσήπτων, τετραγώνων· νοσσιᾶς ποιήσεις κατὰ τὴν κιβωτόν, καὶ
ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ. Καὶ οὕτω ποιήσεις
τὴν κιβωτόν· τριακοσίων πήχεων τὸ μῆκος τῆς κιβωτοῦ, καὶ πεντήκοντα
πήχεων τὸ πλάτος, καὶ τριάκοντα πήχεων τὸ ὕψος αὐτῆς. Ἐπισυνάγων
ποιήσεις τὴν κιβωτόν, καὶ εἰς πῆχυν συντελέσεις αὐτὴν ἄνωθεν· τὴν δὲ
θύραν τῆς κιβωτοῦ ποιήσεις ἐκ πλαγίων· κατάγαια διώροφα καὶ τριώροφα
ποιήσεις αὐτήν. Ἐγὼ δέ, ἰδοὺ ἐπάγω τὸν κατακλυσμόν, ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν,
καταφθεῖραι πᾶσαν σάρκα, ἐν ἣ ἔστι πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ·
καὶ ὅσα ἂν ἦ ἐπὶ τῆς γῆς, τελευτήσει. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μετὰ
σοῦ· εἰσελεύσῃ δὲ εἰς τὴν κιβωτόν, σύ, καὶ οἱ υἱοὶ σου, καὶ ἡ γυνὴ σου, καὶ
αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. Καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ
πάντων τῶν ἔρπετῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάσης
σαρκός, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσάξεις εἰς τὴν κιβωτόν, ἵνα τρέφῃς μετὰ
σεαυτοῦ· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἕσσονται. Ἀπὸ πάντων τῶν ὀρνέων τῶν πετεινῶν
κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ πάντων
τῶν ἔρπετῶν τῶν ἔρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, δύο δύο ἀπὸ
πάντων εἰσελεύσονται πρὸς σέ, τρέφεσθαι μετὰ σοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Σὺ
δὲ λήψῃ σεαυτῷ ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, ἃ ἔδεσθε, καὶ συνάξεις πρὸς
σεαυτόν· καὶ ἔσται σοί, καὶ ἐκείνοις φαγεῖν. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα
ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, οὕτως ἐποίησε.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς μδ΄.

Μνησθήσομαι τοῦ Ὄνοματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Η΄, 121).

Υἱέ, σὺ τὴν σοφίαν κήρυξον, ἵνα φρόνησίς σοι ὑπακούσῃ· ἐπὶ γὰρ τῶν
ὕψηλῶν ἄκρων ἐστίν, ἀνὰ μέσον δὲ τῶν τριβῶν ἔστηκε· παρὰ γὰρ πύλαις
δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δὲ εἰσόδοις ὑμνεῖται. Ὑμᾶς, ὧ ἄνθρωποι,
παρακαλῶ, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· Νοήσατε ἄκακοι
πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου· σεμνὰ
γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά· Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ
μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης

πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς συνιοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Λάβετε παιδείαν, καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίον δεδοκιμασμένον· κρεῖσσον γὰρ σοφία λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκήνωσα βουλήν καὶ γνῶσιν, καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε, καὶ ὑπερηφανίαν, καὶ ὁδοὺς πονηρῶν· μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Δι' ἐμοῦ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην. Δι' ἐμοῦ μεγιστᾶντες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δι' ἐμοῦ κρατοῦσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Πλοῦτος καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει, καὶ κτῆσις πολλῶν, καὶ δικαιοσύνη. Βέλτιον ἐμὲ καρπίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον· τὰ δὲ ἐμὰ γεννήματα κρεῖσσον ἀργυρίου ἐκλεκτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ, καὶ ἀνά μέσον τριβῶν ἀληθείας ἀναστρέφομαι· ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξιν, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Πάτερ ἀγαθέ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγύμνωσέ με ἢ ἀφροσύνη· ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐδούλευσα ξένῳ πολίτῃ· ζῶα μοχθηρὰ ἐβόσκησα, καὶ τῆς αὐτῶν τροφῆς οὐκ ἐνεπλησκόμην· διὸ ἔδραμον πρὸς σέ, γινώσκων σου τὴν εὐσπλαγχνίαν· Σκέπασόν μου τὴν γύμνωσιν, τῇ φιλανθρωπίᾳ σου καὶ σῶσόν με. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαιται, καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐκ λαγόνων σου παρθενικῶν, φῶς τῷ κόσμῳ ἔλαμψε, διὰ λόγου ὁ Λόγος. Αὐτὸν ἰκέτευε σεμνὴ Παναγία Παρθένε, ὀυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Τῆς ΤΡΙΤῆς Τῆς Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα Κατανυκτικά, καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου.

Εἰς δὲ τὴν β' Στιχολογίαν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Νηστεία καὶ δεήσει, ἑαυτοὺς καθαρίσωμεν, καὶ πενήτων προμηθεῖα τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν· στενάξωμεν, πενήθσωμεν θερμῶς, ὡς ἔχωμεν καιρὸν ἐπιστροφῆς, ἵνα πένθους αἰωνίου, τοῦ ἐν φλογὶ γεέννης

λυτρωθείμεν, δόξαν ἀναπέμποντες Χριστῶ, μετάνοιαν ὀρίσαντι βροτοῖς, πᾶσι τοῖς ἐπιστρέφουσι, γνώμης εὐθύτητι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς πόθῳ, ἀνευφημοῦντάς σε καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια.

Τῇ νηστεία εὐφραίνόμενοι, ταῖς ὑμνωδίαις ἀγαλλόμενοι, καὶ ταῖς ἐντεύξεσι κράτος, κατὰ πάντων τῶν παθῶν, φερόμενοι πατήσωμεν, τοῦ Βελίαρ τὰ ἔνεδρα, βοήσωμεν τῷ Χριστῷ συνεπόμενοι· Τὸν Σταυρόν σου βλέψαι ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς οἰκτίρμων παρέχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Τὴν ὠραιότητα.

Θεομακάριστε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς πταισίμασι Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου. Δέξαι με πανάμωμε, τὸν πολλὰ πλημμελήσαντα, ἵνα ἐν παρῶρησίᾳ βοῶ σοι· Χαῖρε Θεοῦ οἰκητήριον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριῶ

δια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ β' Ὡιδή.

Τριῶδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡιδὴ β'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός. » Ἴδετε ἴδετε, ὅτι Θεὸς ἐγώ εἰμι, ὁ δουλωθέντα τὸν » λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, τῷ Μωϋσῆ δημογαγεῖν, ἐν » ἐρήμῳ προστάξας, καὶ σώσας ὡς δυνατὸς τῇ ἔξου » σία μου.

Υἱοθετήσας με, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος, ὁ ὑπεράγαθος Πατήρ, πλούτῳ παντοίων ἐκόσμησας καλῶν· ἀλλ' ἐδούλευσα θέλων, τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· ὅθεν ἐπτώχευσα.

Ἰλεως ἴλεως, ἴλεως ἔσο Κύριε· κρῖνον τὴν κρίσιν μου ἐμοί, Δικαιοκρίτα τὸν μικρόν μου στεναγμόν, διὰ

ἔλεος μέγα, προσδεχόμενος Χριστέ· καὶ μὴ παρίδης με.

Ἀποδυσάμενοι τὸ δυσαχθὲς χιτώνιον, τῆς ἀκρασίας, τὴν φαιδρὰν τῆς ἐγκρατείας, ἐνδυσώμεθα στολὴν, καὶ λαμπροὶ γεγονότες, τὴν λαμπρὰν τοῦ Λυτρωτοῦ, φθάσωμεν Ἐγερσιν.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσόν με, ἢ τὸν Σωτῆρα τέξασα· ἴδε τὴν θλιψίν μου Ἀγνή, ἣν ἡ πληθὺς τῶν ἀμετρήτων μου κακῶν, ἐμποιεῖ καθ' ἡμέραν, τῇ ἀθλία μου ψυχῇ, ἐξ ἀπογνώσεως.

Ἐτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος γ'. Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ τὴν σωτηρίαν ὑμῖν πηγάσας ὡς Θεός· ἦν διὰ τῆς ἐγκρατείας, πάντες βροτοὶ ἀρύσασθε.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ καιρὸν ὀρίσας, ἱερὸν ἅγιον ὑμῖν, εἰς εὐωχίαν ψυχικὴν, τὸ τῆς Νηστείας στάδιον.

Δόξα

Τριάδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσκυνήσωμεν, ἀναρχον ἀνάρχου, Πατρός Υἱὸν μονογενῆ, Πνεῦμα τὸ σύνθρονον Υἱῶ, καὶ Πατρὶ συναΐδιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον ἀπαύστως, τὸν Σωτῆρα Πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεοτόκον, σώματί τε καὶ ψυχῇ, ὁμολογοῦντας ἐκ πάσης, ῥυσθῆναι περιστάσεως.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, ὅτι ἐν τῷ λάκκῳ ἄβρωτον ἔδειξας ποτέ, τὸν Δανιήλ ἐκ λεόντων, νηστεία συμφραξάμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, τὸ » φῶς τὸ ἀληθινόν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὁ Υἱὸς τοῦ » Θεοῦ.

Ωιδὴ η΄. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Θρηνώ καὶ ὀδύρομαι, τὴν ὥραν ἐννοῶν, καθ' ἣν παραστήσομαι, τῷ θρόνῳ τῷ φρικτῷ, εὐθύνας ὑφέξων, τῶν πολλῶν μου κακῶν, ὧν περ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐτέλεσα καὶ γνώσει.

Μωσῆς καθαρτήριο, νηστείαν εὐρηκώς, Θεὸν κατενόησε, τὸν μόνον καθρόν. Ψυχὴ μου νηστεία καθάρισθητι, ἵνα πλησιάσης, Θεῷ τῷ φιλανθρώπῳ.

Νηστείαν ποθήσωμεν, μητέρα ἀρετῶν, τρυφὴν βδελυξώμεθα, γεννήτριαν παθῶν, καὶ κράζωμεν· Πάτερ, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, σῶσον ἡμᾶς σῶσον, εὐχαῖς τῶν σῶν Ἁγίων.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν ὃν ἐγέννησας, Παρθένε Μαριάμ, δυσώπει ἐν ὥρᾳ με, τῆς κρίσεως Ἀγνῆ, οἰκτεῖραι καὶ σῶσαι, τὸν κατάκριτον, μόνη προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισί.

Τῶν νηστειῶν τὴν ὑπέρλαμπρον, χάριν μεμνημέ νοι, ἀρεταῖς ἀστραφθῶμεν, γαληνὰ τὰ πρόσωπα, γαληνὰ καὶ τὰ ἦθη ἐναποδεικνύντες, τῆς ψυχῆς καταστάσει.

Νενηστευκῶς Ἐλισσαῖος τὸν παῖδα, τῇ Σωμανίτιδι, ἀποδίδωσι ζῶντα. Ἐν τούτῳ γνωρίσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν νηστείαν, ὡς καλὸν μέγα, ὡς θεοδώρητον χάριν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν προσκυνοῦμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν Τριάδι Μονάδα, σὺν Ἀγγέλοις κράζοντες, τοῖς πηλίνοις στόμασι· Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνη, Θεοχαρίτωπε· τὸ μυστήριον μέγα, φρικτὸν τὸ τεράστιον! Θεὸν γὰρ ἐγέννησας σεσωματωμένον, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μηδεὶς ἡμῶν ῥαθυμία καὶ ὄκνω, βαλλέσθω ᾧ

ἀδελφοί· ὁ καιρὸς ἐργασίας, ὥρα πανηγύρεως· τίς ὁ φρόνιμος ἄρα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, κερδήσῃ ὅλους αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων, συγκατα » βάντα θεϊκῆ τῆ δυνάμει, καὶ ὀφθέντα Κύριον, Ἰε » ρεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Εἰς ἀμαρτίας πελάγη, εἰς ἀπογνώσεως βάθη, εἰς τρικυμίας λογισμῶν, καὶ παθῶν καταιγίδας, περιπεσῶν ἀναβοῶ Ἐλέους ἢ ἄβυσσος, βοήθει μοι, καὶ τῆ σῆ εὐσπλαγχνία, ὄμβρησόν μοι ἰλασμόν ἀμαρτιῶν.

Διὰ νηστείας τὸ σῶμα, δι' ἐγκρατείας τὸ πνεῦμα, διὰ δακρῶν τὴν ψυχὴν, ἐκκαθάρωμεν πιστοί, καὶ κα

θαροὶ τῷ καθαρῷ, λαμπρῶς ὑπαντήσωμεν, ὀψό

μενοι τὰ σωτήρια Πάθη, ἃ ὑπέστη δι' ἡμᾶς ὁ Λυτρωτής.

Ὡς ὁ Τελώνης στενάζω, ὥσπερ ἡ Πόρνη δακρῶ, ὡς ὁ Ληστής ἀναβοῶ Μνήσθητί μου Οἰκτίρμον· ὡς ὁ Τυφλός, Υἱὲ Θεοῦ, κραυγάζω σοι Ἄνοιξον, τῆς ψυχῆς μου ὀφθαλμούς, πηρωθέντας τῆ κακία, τοῦ δολίου πτερονιστοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἀλατόμητον ὄρος, τὴν ἀδιόδευτον πύλην, τὴν ἀνωτέραν Οὐρανοῦ, καὶ τῆς Κτίσεως πάσης, τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, τὴν στάμον τὴν πάγχρυσον, καὶ γέφυραν, καὶ Μητέρα τοῦ Κτίστου, τὴν Παρθένον, μακαρίσωμεν πιστοί.

Ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Τὰς παρούσας ἡμέρας γνωρίσαντες, ὑπὲρ πάσας ἱεράς, προσευχὰς τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν, συνειδήσει καθαρᾷ, συχνότερως τὸ γόνυ κλίνοντες, καὶ λέγοντες· Κύριε πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις καὶ προσευχὰς, τῶν σῶν δούλων ἀεὶ.

Ὁ λαὸς ὁ καθίσας ὡς γέγραπται, τοῦ φαγεῖν τε καὶ πιεῖν, ἐξανέστησαν παίζειν λατρεύοντες, τῷ γλυπτῷ Βεελφεγῶρ. Βλέπε γαστριμαργίας τὰ δεινὰ κυήματα· ἡμεῖς δὲ νηστεύσωμεν, καὶ δοξασθησόμεθα, ὡς ὁ μέγας Μωσῆς.

Δόξα

Τῆ οὐσία Μονὰς ἐστὶν ἄτμητος, ἢ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῆ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν οὐσα τρισσεύεται· αὕτη Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἢ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη τῆς θεοτοκίας μου· τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅτι σου ἡ ὀργὴ ἀνυπόστατος ἐπὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τίς λοιπὸν ὑποστήσεται Κύριε, τὴν ἐκ ταύτης ἀπειλήν; ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος σῶσόν με, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, οὐ κατὰ τὰ ἔργα μου, τὰ πολλὰ καὶ δεινὰ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βάρῳ Μω » ὑσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλα » βοῦσα ἐν γαστρὶ. Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατό » μητον· ῥάβδον τὴν βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκρα » γε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαυῖδ.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Ἦμαρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε, ὁ ἄσωτος ἐγώ·

οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα· ἐκεῖθεν

γὰρ ἐκπεσὼν, ἐγενόμην ἄθλιος. Ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ἐμαυτὸν ἀποκηρύττω, οὐ χρή

ζω κατηγόρων, οὐδὲ πάλιν μαρτύρων· ἔχω θριαμβεύουσάν μου τὴν ἄσωτίαν· ἔχω στηλιτεύουσάν τὴν φαύλην πολιτείαν· ἔχω καταισχύνουσαν

τὴν παροῦσάν μου γύμνωσιν, πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὰ ῥάκη,

ἃ περιβέβλημαι. Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Υἱὲ μονογενές, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μετανοοῦντά με δέξαι, καὶ ἐλέησόν με. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι, ἀνεβῶν οἱ Ἀθλοφόροι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου ἀνερμηνεύτως, καὶ ἐφώτισας τοὺς ἐν σκότει, Χριστέ, βοῶντας· Κύριε δόξα

σοι.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος βαρὺς.

Σωτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, καὶ ὑπερασπιστὴς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς με΄.

Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγή, καὶ δύναμις.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 9 Ι', 4).

Τάδε λέγει Κύριος· Γνώσκονται πᾶς ὁ λαὸς τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ οἱ καθήμενοι ἐν Σαμαρείᾳ, ἐφ' ὕβρει καὶ ὑψηλῇ καρδίᾳ, λέγοντες· Πλίνθοι πεπτώκασιν· ἀλλὰ δεῦτε λαξεύσωμεν λίθους, καὶ κόψωμεν συκαμίνους, καὶ κέδρους, καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πύργον· καὶ ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ' ὄρους Σιών ἐπ' αὐτόν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ

διασκεδάσει. Συρίαν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ τοὺς Ἑλληνας ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, τοὺς κατεσθίοντας τὸν Ἰσραὴλ ὅλω τῷ στόματι. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. Καὶ ὁ λαὸς οὐκ ἀπεστράφη, ἕως ἐπλήγη, καὶ τὸν Κύριον οὐκ ἐξεζήτησαν. Καὶ ἀφεῖλε Κύριος ἀπὸ Ἰσραὴλ, κεφαλὴν καὶ οὐρὰν, μέγαν καὶ μικρόν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· πρεσβύτην, καὶ τοὺς τὰ πρόσωπα θαυμάζοντας, αὕτη ἡ ἀρχή· καὶ προφήτην διδάσκοντα ἄνομα, οὗτος ἡ οὐρά. Καὶ ἔσονται, οἱ μακαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον, πλανῶντες, καὶ πλανῶσιν, ὅπως καταπίωσιν αὐτούς. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῶν οὐκ εὐφρανθήσεται ὁ Κύριος, καὶ τοὺς ὀρφανούς αὐτῶν, καὶ τὰς χήρας αὐτῶν οὐκ ἐλεήσει· ὅτι πάντες ἄνομοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶν στόμα λαλεῖ ἄδικα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. Καὶ καυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ἀνομία, καὶ ὡς ἄγρωςις ξηρὰ βρωθήσεται ὑπὸ πυρός· καὶ καυθήσεται ἐν τοῖς δάσεσι τοῦ δρυμοῦ, καὶ συγκαταφάγεται τὰ κύκλω τῶν βουνῶν πάντα. Διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου συγκεκαυται ἡ γῆ ὅλη· καὶ ἔσται ὁ λαὸς ὡς κατακεκαυμένος ὑπὸ πυρός· ἄνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οὐκ ἐλεήσει· ἀλλὰ ἐκκλινεῖ εἰς τὰ δεξιὰ, ὅτι πεινάσει, καὶ φάγεται ἐκ τῶν ἀριστερῶν, καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῆ ἄνθρωπος, ἐσθίων τὰς σάρκας τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Φάγεται γὰρ Μανασσῆς τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ Ἐφραΐμ τοῦ Μανασσῆ, ὅτι ἅμα πολιορκήσουσι τὸν Ἰούδαν. Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμός, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ ὑψηλή. Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν! γράφοντες γὰρ, πονηρίαν γράφουσιν· ἐκκλίνοντες κρίσιν πτωχῶν, ἀρπάζοντες κριμα πενήτων τοῦ λαοῦ μου, ὥστε εἶναι αὐτοῖς χήραν εἰς διαρπαγὴν, καὶ ὀρφανὸν εἰς προνομίην. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπισκοπῆς; ἢ γὰρ θλίψις ὑμῖν πόρρωθεν ἤξει· καὶ πρὸς τίνα καταφεύξεσθε τοῦ βοηθηθῆναι; καὶ ποῦ καταλείψετε τὴν δόξαν ὑμῶν, τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγὴν; Ἐπὶ πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμενον. Ἦχος γ'. Ψαλμός μς'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου τὰ παρόντα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ'. Ἔστησαν τὰ τριάκοντα.

Κύριε, ὁ Σταυρῶ κτείνας τὸν δόλιον, τῆς αὐτοῦ ρῦσαί με ἀπάτης, τὸν ἀμαρτάνοντα καὶ ἐξαπατώμενον· καὶ Νηστεία ἐκκαθάρας με, δίδου μοι τὰ σὰ θελήματα τελεῖν, ὅπως βλέψω Δέσποτα, γεγηθῶς τὰ σεπτὰ Παθήματά σου.

Τέτρωμαι, ἡδονῆς ῥομφαία Κύριε, καὶ δεινῶς ὅλως ἐνεκρώθην· ἴασαι, ζώωσον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὃ τῇ λόγῃ τρωθεὶς Δέσποτα, καὶ τοὺς τετρωμένους βέλει τοῦ ἐχθροῦ, ὡς Σωτὴρ ἰασάμενος· καὶ σεπτῶν σου Παθῶν κοινωνὸν ἀνάδειξόν με.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β΄. Σταυρωθήτω ἔκραζον.

Τῇ Νηστεία Κύριε, τὰς ψυχὰς φωτισθέντες, καταξιωθῶμεν, τὸν Σταυρόν σου ἀκατακρίτως ἰδεῖν ἐν χαρᾷ, καὶ προσκυνῆσαι φοβερῶς· διαλάμπει γὰρ αὐτός, Πάθη τὰ σὰ τὰ ἐκούσια, ἃ εὐδόκησον φθάσαι, ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος γ΄. Ψαλμὸς μζ΄.

Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Στίχ. Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Ζ΄, 15).

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Εἰσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἐναντίον μου, ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, εἰσάγαγε πρὸς σὲ ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ τῶν καθαρῶν, ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἔτι γὰρ ἡμερῶν ἑπτὰ, ἐγὼ ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας· καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ἦχος β΄. Ψαλμὸς μη΄.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Η΄, 32 Θ΄, 18).

Υἱέ, ἄκουέ μου· καὶ μακάριοι, οἱ ὁδοὺς μου φυλάξουσιν. Ἀκούσατε σοφίαν, καὶ σοφίσθητε, καὶ μὴ ἀποφραγῆτε. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς εἰσακούσεται μου, καὶ ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπ’ ἐμαῖς θύραις καθ’ ἡμέραν, τηρῶν σταθμοὺς ἐμῶν εἰσόδων· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Οἱ δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς ἐμέ, ἀσεβοῦσιν εἰς τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς· καὶ οἱ μισοῦντές με, ἀγαπῶσι θάνατον. Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν, εἶπεν· Ἔλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε

ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, καὶ κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε· δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Πατέρα σε τὸν Κτίστην, ἐπιγράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶν ὑπάρχων γηγενές, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, κἂν τῆς υἰοθεσίας διήμαρτον, ἀσώτως βιώσας, καὶ τῇ λήθῃ τῶν σῶν δωρεῶν, ἐκδαπανήσας τὴν περιουσίαν. Μὴ οὖν ἀποκηρύξης με, ὁ τὸν σὸν εὐδοκήσας Υἱὸν μονογενῆ, Σταυρὸν ὑπὲρ ἐμοῦ σαρκί, καὶ θάνατον ὑπομῆναι· ἀλλὰ βελτιώσας, οικειώσον σαυτῷ Φιλάνθρωπε. (δ΄)

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς Τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ, καὶ βασάνοις παραδώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ ἀνήρτησε, τότε καὶ ἡ πάναγνος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, παρεστῶσα ὠδύρευτο, ὀλοφυρομένη· Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν· οἴμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ, ξύλῳ προσπαγῆναι ἠνέσχου, ὁ τὴν γῆν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν τὰ τοῦ Ἦχου Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον.

Εἰς δὲ τὴν β΄ Στιχολογίαν τὸ παρὸν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Εὐλῶ ἐμάρανας, τὴν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως, Σταυρῷ ὑψούμενος, καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρόν, νεκρούμενος θελήματι· ὅθεν ἰκετεύω σε, τῆς σαρκός μου θελήματα, νέκρωσον καὶ ζώωσον, τὴν ἀθλίαν

καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνω καθάρας με, πάσης κηλίδος ως
εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας·
ὄν ἢ Τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιρώσκετο· σπλάγχνα κοπτομένη γάρ,
μητρικῶς ἐπιδύρετο· ἧς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου,
οἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἶρων τὴν τούτου ἁμαρτίαν.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν ἕτερον Κάθισμα.

Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος.

Τὴν φαιδρὰν διανύοντες, τῶν Νηστειῶν εὐωχίαν βοῶμεν· Ἄπαντας
διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος,
καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς ὡς ὑπεράγαθος, τὸν Σταυρὸν σου τὸν σεπτόν, φόβῳ
ἀσπάσασθαι, ὁ δι' αὐτοῦ τὰ ἐλέη σου, παρέχων τῇ Οἰκουμένῃ, μόνε
Πολυέλεε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχνίας.

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε νεκρόν,
ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, βοῶσα ἔλεγε· Τί τὸ φοβερόν τοῦτο
μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν σταυρῷ
πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον;

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.
Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν γ' Ὠιδίην.

Τριώδιον. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὠιδὴ γ'. Ἦχος γ'. Τὸ στερέωμα.

Συσταυρούμενοι, τῷ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα, σαρκὸς
τὰ μέλη, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δεήσεσιν.

Ὁ τὴν ἄκανθαν, τῆς ἁμαρτίας ἐκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τοὺς
ἀκανθῶδεις, λογισμοὺς τῆς διανοίας μου ἔκτιλον.

Καθοπλίσαντες, τὰς διανοίας νηστεία, τρεψώμεθα ἔκφυλα, Δαιμόνων
στίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τειχιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενος, ἐκ σοῦ προῆλθεν ὁ Λόγος, τὴν ἔκπτωσιν Ἄχραντε, τῶν
Προπατόρων, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν διορθούμενος.

Ἔτερον. Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος β'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ὁ σὸς ζωοποιὸς Σταυρὸς Κύριε, σφραγίς μοι ὑπάρχει εἰς σωτηρίαν· ἐν
αὐτῷ γάρ τὸν ἀντίπαλον, καταργῶν ἀνυμνῶ σε ὡς Θεὸν δυνατόν.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε, τῷ κόσμῳ ζωώσεως αἰδίου· οὐ
ἡμεῖς ἀπογευόμενοι, ἐκ θανάτου Χριστέ ἀπολυτρούμεθα.

Δόξα

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω, Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος· βασιλεύει γὰρ, καὶ μοναρχεῖ ὡς Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τόκος σου σεμνὴ φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κυηθεὶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ προεκλάμπουσα, τῷ κόσμῳ πρὸς τὰ θεῖά σου Οἰκτίρμον, συγκαλεῖται Πάθη πάντα ἡμᾶς, ἃ πιστῶς προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας » τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς » τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ωιδὴ η΄. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

Σταυρῷ τὰς ἀρχὰς θριαμβεύσας, καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους Φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ' ἐξουσίας, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, μὴ τὰ ἐμά, Λόγε θριαμβεύσης κρύφια, ἵνα τὴν πολλὴν σου, δοξάζω εὐσπλαγχνίαν.

Κριτὸς ὁ Κριτὴς πρὸ βημάτων, ἔστης κατακρίνων

τὴν ἔχθραν τῷ Σταυρῷ σου, μακρόθυμε Δικαιοκρίτα· διὸ κατακρίσεως αἰωνίου ῥῦσαι, τοὺς φόβῳ κραυγάζοντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρὶ στομωθέντες, Παῖδες εὐσεβεῖς, τὴν ἐπηρμένην πάλαι φλόγα, θεῖα δρόσω ἔσβεσαν ὄντως· καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες τὰς καμίνους πάντων, παθῶν κατασβέσωμεν, ὅπως τῆς γεέννης ἐκφύγωμεν τὴν φλόγα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, οἶκον ἑαυτῇ δομησαμένη ἐσαρκώθη, ἀπορρήτῳ συγκαταβάσει, Κόρη ἀπειρόγαμε· σὺ γὰρ μόνη, πασῶν γενεῶν ἐκλέλεξαι, ἄφθορος ἀφθάρτου, εἰς κατοικίαν Λόγου.

Εἰρμός ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ.

Ὁ φέρων λόγῳ τὸ πᾶν, δι' ἐμὲ πάντα φέρεις, ῥαπισμοὺς ἐμπτυσμούς τε, καὶ τὴν σταύρωσιν Χριστέ· αἰνῶ τὰ μεγαλεῖα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θύη Χριστέ ὡς ἀμνός, λογχευθεὶς τὴν πλευράν σου, ἵνα με τὸ πρόβατον σώσης, τὸ ἀπολωλός, ἐκ θήρας διαβόλου, καὶ τῇ καλῇ σου μάνδρα, συντάξῃς εἰς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀίδιον κράτος, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, Ἱερεῖς ἐγκαυχῶνται, Βασιλεῖς κραταιοῦνται, πᾶς φωτίζεται πιστός· ἀξιώσόν με τοῦτον, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, καὶ ἄσαι εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, » ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντά ποτε, ὑμνεῖτε, » εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι.

Τὸν ὄφιν Μωσῆς ἐν ξύλῳ ἀνυψῶν, σὲ προετύπου Χριστέ, Σταυρῷ ἐθελουσίως ὑψωθέντα, καὶ τοῦ πονηροῦ τὴν ἰοβόλον κακίαν, ἀπορῥάπισαντα, πρὸς

σεαυτὸν δὲ τοὺς βροτούς, ἀνελκύσαντα Φιλάνθρωπε.

Πυρὶ με τοῦ σοῦ καθάρισον φόβου, ἀνάπτων μου

τῇ ψυχῇ, τὴν θείαν σου ἀγάπην, καὶ Σταυρῷ τειχί

ζῶν με τῷ σῶ, ἦν ἐξηπάτησε δόλω, ὁ παλαιὸς πτερνιστής, ταῖς ἡδοναῖς ἀμαυρώσας, τὴν ἐμὴν Χριστέ διάνοιαν.

Αἰσχυρῶν λογισμῶν, καὶ πράξεων φαύλων, νηστεύσωμεν ἀδελφοί, ἀγνίσωμεν καρδίας, πτερωθῶμεν θείαις ἀρεταῖς, καὶ χαμαιζήλου κακίας, ὁρμάς ἐκκλίνωμεν, ἵνα τὸ Πάσχα τὸ μέγα, λαμπροφόροι θεασώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τὴν ἡμῶν, πτωχείαν Παρθένε, θέλων ἐφόρεσεν ὁ πλούσιος τῇ φύσει· ὄρατος δὲ γέγονεν ἡμῖν, ὁ ἀοράτως τοῖς ἄνω χοροῖς ὑμνούμενος, τὴν συντριβεῖσαν εἰκόνα, ἀναπλάττων ἀγαθότητι.

Εἰρμός ἄλλος. Σὲ τὴν νοητήν.

Σὲ τὸν ἐν Σταυρῷ, τὰς χεῖρας τανύσαντα, καὶ τὰ τετραπέρατα οἰκειούμενον, δι' οὗ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα, εὔρομεν εἴσοδον, Υἱὲ Θεοῦ πάντες μεγαλύνομεν.

Σὲ ἐξ ἀκανθῶν, Χριστέ στεφανώσαντες, οἱ ἄνομοι ἔτυπτον, καὶ ἐσταύρωσαν· ἐν οἷς ἢ ὑπ' οὐρανὸν ἐκλονεῖτο ἅπαντα· ἡμεῖς δὲ σωθέντες, σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα

Σὲ τὴν τριφεγγῆ, ἀγίαν Θεότητα, τὴν τὸ πᾶν συνέχουσαν, καὶ φυλάττουσαν ἀεὶ, τὸν Πατέρα, Υἱόν τε, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φωτεινὴν, νεφέλην τοῦ Πνεύματος, ἐξ ἧς ἡμῖν ἔλαμψε φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Χριστὸς τῆς δικαιοσύνης ὁ μέγας Ἥλιος, ὕμνοις Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ ἡμῶν τὸ φῶς, τὸ ἅγιον σύνθημα, τὸ τῆς νίκης τρόπαιον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς τὴν ἐγκράτειαν ἡμῖν καταγλύκανον, καὶ σὲ προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν νοητὴν, καὶ ἔμψυχον κλίμακα, ἐν ἧ ὁ Θεὸς » ἡμῶν ἐπεστήρικτο· δι' οὗ τὴν πρὸς Οὐρανὸν εὗρο » μεν ἄνοδον, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Ἐν τιμῇ ὧν υἰότητος, Πατρὸς ἀγαθοῦ, ὁ ἄνους ἐγὼ οὐ συνῆκα, ἀλλ' ἔμαυτὸν τῆς δόξης ἐστέρησα, τὸν πλοῦτον κακῶς δαπανήσας τῆς χάριτος· λειπόμενος δὲ θείας τροφῆς, παράσιτος γέγονα μιαρῶ πολίτη· ὑπ' αὐτοῦ δὲ πεμφθεὶς εἰς τὸν αὐτοῦ ψυχοφθόρον ἀγρόν, ζῶν ἀσώτως συνεβοσκόμην τοῖς κτήνεσι, καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, οὐκ ἐνεπλησκόμην. Ἀλλ' ὑποστρέψας, βοήσω τῷ εὐσπλάγχνῳ, καὶ οἰκτίρομονι Πατρί· Εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, ἡμαρτον, ἐλέησόν με. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Τῶν Μαρτύρων σου τὰ πλήθη, δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ἀνεβόας πικρῶς· Οἶμοι Τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις, θέλων ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τρόπαιον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐπόστασις ἔργων, ἐν ἡμῖν οὐκ ἔστι Κύριε· ἐλεήμων ὑπάρχει φιλάνθρωπε, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, μὴ παρίδης ἀναμάρτητε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς μθ'.

Θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως.

Στίχ. Θεὸς Θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 1220).

Ἔσται, ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν ἐν τῷ ὄρει Σιών, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπισκέψομαι ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, ἐπὶ τὸν ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς δόξης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Εἶπε γάρ· Ἐν τῇ ἰσχύϊ ποιήσω, καὶ ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς συνέσεως ἀφελῶ ὄρια ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰσχύν αὐτῶν προνομεύσω, καὶ σείσω πόλεις κατοικουμένας, καὶ τὴν Οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιάν, καὶ ὡς

καταλελειμμένα ὡὰ ἀρῶ· καὶ οὐκ ἔστιν, ὅς διαφεύξεταί με, ἢ ἀντίπη μοι. Μὴ δοξασθήσεται ἀξίνη ἄνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθήσεται πρίων ἄνευ τοῦ ἔλκοντος αὐτόν; ὡς ἂν τις ἄρη ῥάβδον ἢ ξύλον· καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀποστελεῖ Κύριος Σαβαώθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν, ἀτιμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν, πῦρ καιόμενον καυθήσεται. Καὶ ἔσται τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πῦρ· καὶ ἀγιάσει αὐτόν ἐν πυρὶ καιομένῳ, καὶ φάγεται ὡσεὶ χόρτον τὴν ὕλην. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποσβεσθήσονται τὰ ὄρη, καὶ οἱ βουνοί, καὶ οἱ δρυμοί, καὶ καταφάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν· καὶ ἔσται ὁ φεύγων, ὡς ὁ φεύγων ἀπὸ φλογὸς καιομένης· καὶ οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν, ἀριθμὸς ἔσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτούς. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐκέτι προστεθήσεται τὸ καταλειφθὲν Ἰσραὴλ, καὶ οἱ σωθέντες τοῦ Ἰακώβ οὐκέτι μὴ πεποιθότες ὧσιν ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας αὐτούς, ἀλλ' ἔσονται πεποιθότες ἐπὶ τὸν Θεόν, τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ τῇ ἀληθείᾳ.

Προκειμενον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ν'.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου εἰς ζ', καὶ τοῦ Μηναίου δ'.

Στιχηρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος δ'.

Ἀσώτως διασπείρας, τὸν πατρικόν μου πλοῦτον, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν· καὶ τῇ ἀλογία ὠμοιώθην ἀνοήτοις κτήνεσι, καὶ πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος· διὸ ἐπιστρέψας βοῶ σοι, τῷ εὐσπλάγχνῳ καὶ οἰκτίρμονι Πατρί· Ἡμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. **(δίς)**

Μαρτυρικόν.

Ἱερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος, πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἡλίου αὐγάσματα, τοῦ νοητοῦ δεδειγμένοι, θεόπται Ἀπόστολοι, φωτισμὸν αἰτήσατε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ παθῶν ῥύσατε, ἀχλυώδους σκότους, καὶ ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἰδεῖν πρεσβεύσατε, διὰ πρεσβειῶν καὶ δεήσεων, καρδίας ἐκκαθάραντες, ἃς ὁ πονηρὸς ἐτραυμάτισεν· ὅπως ἡμᾶς πίστει, σφζόμενοι γεραίρωμεν αἰεὶ, τοὺς τῷ πανσόφῳ κηρύγματι, κόσμον διασώσαντας.

Εἰς χώραν ὁ Ἄσωτος, ἀποδημήσας κακίας, κακῶς ἐδαπάνησα, ὄν περ Πάτερ εὐσπλαγχνε, πλοῦτον δέδωκας, καὶ λιμῷ τήκομαι, ἀγαθῶν

πράξεων, καὶ αἰσχύνῃν παραβάσεως, ἰδοὺ ἐνδέδυμαι, χάριτος ἐνθέου γυμνούμενος, καὶ κράζω σοι τό, Ἡμαρτον· οἶδα γὰρ τὴν σὴν ἀγαθότητα· δέξαι με ὡς ἕνα, οἰκτίρμον τῶν μισθίων σου Χριστέ, τῶν Ἀποστόλων δεήσεσι, τῶν ἡγαπηκότων σε.

Ἔτερον, Προσόμοιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος.

Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος, φωστῆρες Οἰκουμένης, καὶ εὐεργέται καὶ σῶσαι, οἱ Θεοῦ τῆς δόξης, ὡς οὐρανοὶ διηγήτορες, καὶ πεποικιλμένοι τοῖς ἀστροῖς τῶν θαυμάτων, καὶ τοῖς τέρασι τῶν ἰάσεων, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τὰς ἰκετηρίας Κυρίῳ προσάγετε, εἰς ὁσμὴν ἄχραντον, τὰς εὐχὰς δεχθῆναι ἡμῶν, καὶ ἀξιοθῆναι τὸν ζωφόρον Σταυρόν, καὶ προσπτύξασθαι, καὶ βλέψαι φόβῳ ἅπαντας· αὐτοῦ τῇ προσκυνήσει, κατάπεμψον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, Σωτῆρ ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς να'.

Ἦλπισα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Τί ἐγκαυχᾶ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός;

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 69).

Νῶε ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμός τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσηλθε δὲ Νῶε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτόν, διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς, δύο δύο εἰσηλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ, καθὰ ἐνετείλατο ὁ Θεὸς τῷ Νῶε.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς νβ'.

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 1218).

Υἱέ, ἐὰν σοφὸς γένη σεαυτῷ, σοφὸς ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον σου· ἐὰν δὲ κακὸς ἀποβῆς, μόνος ἂν ἀντλήσεις τὰ κακά. Υἱὸς πεπαιδευμένος σοφὸς ἔσται, τῷ δὲ ἄφρονι διακόνῳ χρήσεται· ὃς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους, ὁ δ' αὐτὸς διώξεται ὄρνεα πετώμενα· ἀπέλιπε γὰρ ὁδοὺς τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δὲ δι' ἀνύδρου ἐρήμου, καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συνάγει δὲ χερσὶν ἀκαρπίαν. Γυνὴ ἄφρων καὶ θρασεῖα ἐνδεὴς ψωμοῦ γίνεται, ἢ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃν· ἐκάθισεν ἐπὶ θύραις τοῦ ἑαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δίφρου ἐμφανῶς ἐν πλατείαις, προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καὶ κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· Ὅς ἐστὶν ὑμῶν ἀφρονέστατος,

ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα· Ἄρτον κρυφίων ἡδέως ἄψασθε, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ πίετε· Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον Ἰδου συναντᾶ. Ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς, μηδὲ ἐπιστήσης τὸ σὸν ὄμμα πρὸς αὐτήν· οὕτω γὰρ διαβήσῃ ὕδωρ ἀλλότριον, ἀπὸ δὲ ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόσχου, καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μὴ πίης· ἵνα πολὺν ζήσης χρόνον, προστεθήσεται δέ σοι ἔτη ζωῆς.
Καὶ καθεξῆς, ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγησιασμένων.

Τῆς ΠΕΜΠΤῆς Τῆς Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν Καθίσματα Ἀποστολικά καὶ Θεοτοκίον, τὰ τοῦ τυχόντος Ἦχου. Εἰς δὲ τὴν β' Στιχολογίαν τὰ παρόντα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'. Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Φωστῆρες κόσμου ἀπλανεῖς, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, φωτίσατέ μου τὴν ψυχὴν, ἀμαρτία τυφλώττουσαν, καὶ δεῖξατε θείας ἡμέρας κοινωνόν, φυλάττοντα τὰς σωτηρίους ἐντολάς, καὶ σκότους με λυτρώσατε ἐκεῖ τοῦ ἀφεγγοῦς, ὅπως ἡμᾶς δοξάζω.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἁγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων ποιητὴν ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεςιν ἡμῖν, δοῦναι ἀμαρτημάτων.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν ἕτερον.

Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Κοσμολαμπεῖς φωστῆρες, θεῖοι Ἀπόστολοι, καταφωτίσατε τοὺς ὑμνωδοὺς ὑμῶν, ἀμείβοντες τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, ἀξίως αἰτούμενοι, πάντας θεάσασθαι, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ ἀσπᾶσασθαι ἀρρύποις χεῖλεσι, καὶ ὀφθαλμοῖς, ἐκβοῶντας ψαλμικῶς· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν, προστασίαν αἰτούμεν· Σπλαγχνίσθητι εἰς ἀπερίστατον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ παρόντα Τριώδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ δ' Ὀιδή.

Τριώδιον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὀιδὴ δ'. Ἦχος πλ. β'. Χριστός μου δύναμις.

Νηστείαν δάκρυα, εὐχὰς συμπάθειαν, εὐκατάνυκτον ἦθος, γνώμην ὀρθήν, βίου καθαρότητα ἐπιδειξώμεθα πιστοί, ὅπως δόξης ἀπολαύσωμεν. Φωστήρες φαίνοντες, τῷ στερεώματι, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας περιφανῶς, ὠφθητε Ἀπόστολοι διὸ φωτίσατε ἡμῶν, τὰς καρδίας θείῳ Πνεύματι.

Ὡς θεῖοι ἄνθρακες, προσαναπτόμενοι, τῷ πυρὶ τῷ αὐτῷ τὰς ἐμπαθεῖς, ὕλας καταφλέξατε, τῶν καρδιῶν ἡμῶν σοφοί, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀπόστολοι. Θεοτοκίον.

Λυχνία ἄσβεστος, νυμφῶν ὀλόφωτε, Σεραφίμ ὑπερτέρα καὶ Χερουβίμ, ὄχημα Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν με χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Ἔτερον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀκήκοεν ὁ προφήτης.

Λαμπτήρες θεοφανείας, Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος ἀναδειχθέντες, τῆς ἀγνοίας τὴν νύκτα ἐλύσατε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αἰθριάσαντες, φωτίζετε τὴν Οἰκουμένην ταῖς πυριφθόγγοις, θείαις διδαχαῖς ὑμῶν.

Τὸν κόσμον διαδραμόντες, ἄλλος οὖν κατ' ἄλλο μέρος, εἰς μίαν πίστιν, πάντας συνηθοῖσατε Ἀπόστολοι, καὶ μεταλαχόντες τὰ οὐράνια, χορεύετε, Χριστὸν ἀπαύστως ἐκδυσωποῦντες, τοῦ σωθῆναι πάντα ἡμᾶς.

Δόξα

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα, τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον, μίαν οὐσίαν, προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνείαν φρουροῦσα, σεμνὴ σὺ ὠφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρῃ μορφῇ· τὸ θαῦμα σου Παρθενομητορ, ἐκπλήττει πᾶσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πρεσβείαις ὑμῶν ἀγίαις, Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἀξιωθῶμεν, τὸν ζωποιοὸν Σταυρὸν προσπτύξασθαι, ἀγνοῖς καὶ τοῖς χεῖλεσι καὶ ὄμμασι, προκείμενον τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὑπὸ πάντων καταπροσκυνούμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, » καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, » καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα » τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήθην· Δόξα τῇ δυνάμει » σου Κύριε.

Ωιδὴ η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Μωϋσῆν ἢ νηστεία, θεόπτῃν ἔδειξε, καὶ Ἥλιαν πυρίνῳ ἄρματι ἔλαβε· σπεῦσον λογισμῶν, βλαβερῶν ἐγκρατεύθητι, ὅπως χαμαιζήλου, ψυχὴ ῥυσθῆς ἀπάτης.

Ὀλισθαίνων τοῖς χεῖρῳ, προσεπεκτείνομαι, καὶ τῷ μῶλωπι τραῦμα, προσεπιτίθημι· ἴασαι Χριστέ τὴν λιθώδη μου πώρωσιν, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, Οἰκτίρμον ἰκεσίαις.

Οἱ τοῦ κόσμου φωστήρες, οἱ θεαυγέστατοι, τῶν παθῶν ἡμῶν νέφη, διασκεδάσατε, καὶ προσκυνητάς, τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως, δείξατε ὑμνοῦντας, τὸν Ἥλιον τῆς Δόξης.

Θεοτοκίον.

Γενεαὶ γενεῶν σε Θεομακάριστε, μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προεφήτευσας·
μόνη γὰρ βροτοῖς τὸν μακάριον τέτοκας, Λόγον ἀπορρήτως, ἐκ σοῦ
σωματω

θέντα.

Εἰρμὸς ἄλλος. Οἱ ὄσιοί σου Παῖδες.

Ἐν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς νηχομένους, ἀγρεύσαντες καλάμῳ τῆς
πίστεως, Ἀπόστολοι Κυρίου φέρετε τούτους, εὐλογοῦντας, ὑμνοῦντας, καὶ
ὑπερυψοῦντας τὸν Κύριον.

Μεγάλη ἡ ἰσχὺς σου ἐν Ἀποστόλοις, ὅτι σκιαὶ καὶ σουδάρια αὐτῶν, ἰῶνται
τοὺς ἀσθενοῦντας, εὐλογοῦντας, ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας τὸν
Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀνάρχῳ καὶ γεννήσει τε καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα,
Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ
Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἵὸν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντὸς ὡς φιλόανθρωπον, μὴ
διαλίπης δυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶση, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ δωδεκάς ἀγία τῶν Ἀποστόλων, τὸν τίμιον Σταυρὸν καταξίωσον,
ἀκατακρίτως με προσκυνῆσαι εὐλογοῦντα, ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα
τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ὄσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβὶμ » ἐμιμήσαντο, τὸν
Τρισάγιον ὕμνον ἀναβοῶντες· » Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν
Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Θεὲ καὶ Κύριε, πολυέλεε, τὰ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρσον τραύματα,
μετανοίας προσπλάττων μοι φάρμακα· ἡμαρτον, ἡμαρτόν σοι, οἴκτειρον
σῶσόν με, ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου εὐχαῖς, ὡς πολυέλεος.

Ὅρμαῖς ἀτόποις ἐξηκολούθησα, φρενοβλαβῶς καὶ ἔξω, ἐμαυτοῦ ὅλως
γέγονα, ἡδονῶν τὸ τραχὺ σιτιζόμενος, καὶ τῆς σωτηριώδους
καθυστερούμενος, βρώσεως ὁ ἄσωτος Χριστέ· οἴκτειρον σῶσόν με.

Ψυχὴ κακίας μὴ καθαρεύουσα, καὶ ἡδονῶν σαυτὴν, φθοροποιῶν μὴ
μακρύνουσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλῃ νηστεύουσα; ταύτην γὰρ τὴν νηστείαν,
οὐκ ἐξελέξατο, Κύριος ὁ μόνος, τὴν ἡμῶν θέλων διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῷ θείῳ με φωταγωγήσον, ἢ τοῦ φωτὸς Παρθένε, Θεοτόκε
λοχεύτρια, καὶ ψυχῆς μου τὸν ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ἢν
μακαρίζουσι, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ὡς προεφήτευσας.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἀσπόρου συλλήψεως.

Οἱ λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γνώσει ὠφθητε, πλοκάς τῶν λόγων, φιλοσόφων λύσαντες, ῥητόρων τὰς διπλόας, καὶ ψήφους ἀστρονόμων· διὸ Απόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μόνοι πάσης Οἰκουμένης, ἀνεδείχθητε Διδάσκαλοι.

Ὁ Πέτρος ῥητορεύει, καὶ Πλάτων κατεσίγησε, διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδυσσε· λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος, τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκρὰν φθογγήν, καταθάπτει, καὶ τὸν κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Δόξα

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριάς μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε· πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἶπε πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ὃ τὴν τοῦ κόσμου, σωτηρίαν ἤνθησεν, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, πάντες ἀξιοθῶμεν, ἀγνοῖς καὶ χεῖλεσι καὶ ψυχῇ, ἰκεσίαις ὑμῶν πάντων, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, » Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κύησις· Θεοῦ γὰρ » ἢ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ » γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγα » λύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Τῆς υἰοθεσίας ἐκπεσῶν ὁ ἄσωτος ἐγώ, δουλοπρεπῶς χοίροις συνδιαιτώμενος, καὶ μηδὲ τῆς αὐτῶν τροφῆς χορταζόμενος, ἐπανέρχομαι πρὸς σέ, τὸν Πατέρα τὸν εὐσπλαγχνον· ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς, ὑποστρέφω καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων· Ἥμαρτον εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου Πάτερ· Παράσχου μοι ἐν ἐπιστροφῇ τὸ μέγα ἔλεος. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἀγαλλιᾶσθε, καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἠτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ. Ἄλλ' αἰτοῦμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάθοισθε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ἦχος βαρύς.

Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης Φιλάνθρωπε, ποία σωτηρίας ἐλπίς ἡμῖν; ἀλλὰ τὴν σὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτιρῶν τῷ λαῷ σου, κατάπεμψον Κύριε. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς νγ΄.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ Ὄνόματί σου σῶσόν με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ΄, 10 ΙΒ΄, 2).

Οὕτω λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ’ αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, τιμὴ. Καὶ ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει ὁ Κύριος τοῦ δεῖξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλωσαι τὸ καταλειφθὲν ὑπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἀπὸ Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ Βαβυλῶνος, καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας καὶ ἀπὸ Ἑλαμιτῶν, καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ἐξ Ἀραβίας. Καὶ ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καὶ συνάξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραήλ, καὶ τοὺς διεσπαρμένους Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων περὺγων τῆς γῆς. Καὶ ἀφαιρεθήσεται ὁ ζῆλος Ἐφραΐμ, καὶ οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολοῦνται. Καὶ ἔσται τῷ Ἰσραήλ, ὡς τῇ ἡμέρᾳ, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Εὐλογῶ σε, Κύριε· διότι ὠργίσθης μοι, καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμόν σου, καὶ ἠλέησάς με. Ἰδού, ὁ Θεός μου σωτὴρ μου πεποιθῶς ἔσομαι ἐπ’ αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι ἐν αὐτῷ, καὶ οὐ φοβηθήσομαι· διότι ἡ δόξα μου, καὶ ἡ αἴνεσις μου Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς νδ΄.

Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου.

Στίχ. Πρόσχεσ μοι, καὶ εἰσάκουσόν μου.

ΤΗΙ ΠΕΜΠΤΗΙ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Σῶτερ ὁ ἀληθὴς γλυκασμός, ὁ τὰ πικρότατα Μερόῳς πάλαι ὕδατα, γλυκάνας, τυποῦντι τότε, ξύλω τοῦ θείου Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐν τούτῳ, ὡς εὐδόκησας, χολῆς ἀπεγεύσω δέ, τὴν πλευρὰν ἐκκεντούμενος, ἐξ ἧς τῷ Κόσμῳ, ὕδωρ βρῦεις ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν, τοῦ βροτείου φυράματος· ὅθεν δοξολογοῦμέν σου, τὴν ἄφατον δύναμιν, καὶ δυσωποῦμεν Παράσχου, ἡμῖν τὸν φόβον σου Κύριε, καιρῷ τῆς Νηστείας, καὶ συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον

Λόγε ὁ ἀπλωθεὶς ἐν σταυρῷ, ἐπισυνάγων τὰ μακρὰν διεστῶτά σου, ὑψώσας τὸν λογισμόν μου, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, ἀρεταῖς παντοίαις, καταπλούτισον, διδούς τῇ καρδίᾳ μου, τὸν ἀγνότατον φόβον σου, καὶ τῇ ψυχῇ μου, τὴν τελείαν ἀγάπησιν, τῆς πρὸς σάρκα με, ἀγαπήσεως τέμνουσαν· ὅπως δι' ἐγκρατείας σοι, εὐχῆς καὶ δεήσεως, ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις, εὐαρεστήσω καὶ βλέψω σου, φαιδρῶς τὴν ἡμέραν, τῆς Ἐγέρσεως λαμβάνων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Προσόμοιον. Ποίημα Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Νεφέλην σε φωτός.

Τὴν τρίτην τῶν σεπτῶν, Νηστειῶν Ἑβδομάδα, Χριστὲ Λόγε περάσαντες, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ σου, κατιδεῖν ἀξίωσον ἡμᾶς, καὶ σεπτῶς προσκυνῆσαι, καὶ ἄσαι ἐπαξίως, δοξάσαι τὸ κράτος σου, ὑμνῆσαι τὰ Πάθη σου, προφθάσαι τὴν ἔνδοξον καθαρῶς, καὶ ἀγίαν Ἀνάστασιν, τὸ Πάσχα τὸ μυστικόν, δι' οὗ Ἀδάμ ἐπανήλθεν, εἰς τὸν Παράδεισον.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμὸς νε'.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτησέ με ἄνθρωπος.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροί μου ὅλην τὴν ἡμέραν.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 11 Η', 3).

Ἐγένετο ἐν τῷ ἕξακοσιοστῷ ἔτει, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ δευτέρου μηνός, ἑβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός· τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐρῶράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταρῶνται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν. Καὶ ἐγένετο ὁ ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἰσῆλθε Νῶε, Σήμ, Χάμ, Ἰάφεθ, οἱ υἱοὶ Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτόν· καὶ πάντα τὰ θηρία κατὰ γένος, καὶ πάντα τὰ κτήνη κατὰ γένος, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ γῆς κατὰ γένος, καὶ πᾶν ὄρνεον πετεινὸν κατὰ γένος αὐτοῦ, εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀπὸ πάσης σαρκός, ἐν ᾧ ἔστι πνεῦμα ζωῆς· Καὶ τὰ εἰσπορευόμενα, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀπὸ πάσης σαρκός, εἰσῆλθε, καθὰ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· καὶ ἔκλεισε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν κιβωτόν ἕξωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπῆρε τὴν κιβωτόν, καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπέφερετο ἡ κιβωτός ἐπάνω τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά, ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ. Πεντεκαίδεκα πῆχεις ὑπεράνω ὑψώθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά. Καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ κινουμένη ἐπὶ τῆς γῆς τῶν πετεινῶν, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν θηρίων, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πάντα ὅσα ἔχει πνοὴν ζωῆς, καὶ πᾶν ὃ ἦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀπέθανε. Καὶ ἐξήλειψε πᾶν τὸ

ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἔρπετων, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κατελείφθη Νῶε μόνος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. Καὶ ὑψώθη τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡμέρας ἑκατὸν πενήκοντα. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἔρπετων, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ· καὶ ἐπήγαγεν ὁ Θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ. Καὶ ἐπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταρῥάκται τοῦ οὐρανοῦ· καὶ συνεσχέθη ὁ ὑετὸς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ, πορευόμενον ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἠλαττονοῦτο τὸ ὕδωρ, μετὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς. Ψαλμὸς νς'.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπιά, ἕως οὗ παρέλθη ἡ ἀνομία.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 122).

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα, υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρί. Οὐκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμους, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἐκ θανάτου. Οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀνατρέψει. Πενία ἄνδρα ταπεινοῖ, χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουν. Διεσώθη ἀπὸ καύματος υἱὸς νοήμων· ἀνεμόφθορος δὲ γίνεται ἐν ἀμητῷ υἱὸς παράνομος. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβῶν καλύψει πένθος ἄωρον. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων· ὄνομα δὲ ἀσεβοῦς σβέννυται. Σοφὸς ἐν καρδίᾳ δέξεται ἐντολάς· ὁ δὲ ἄστεγος χεῖλεσι σκολιάζων ὑποσκελισθήσεται. Ὅς πορεύεται ἀπλῶς, πορεύεται πεποιθώς· ὁ δὲ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, γνωσθήσεται. Ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου, συνάγει ἀνδράσι λύπας· ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρόρησίας, εἰρηνοποιεῖ. Πηγὴ ζωῆς ἐν χειρὶ δικαίου· στόμα δὲ ἀσεβοῦς καλύψει ἀπώλεια. Μῖσος ἐγείρει νεῖκος· πάντας δὲ τοὺς μὴ φιλονεικοῦντας καλύψει φιλία. Ὅς ἐκ χειλέων προσφέρει σοφίαν, ῥάβδῳ τύπτει ἄνδρα ἀκάρδιον. Σοφοὶ κρύψουσιν αἴσθησιν· στόμα δὲ προπετοῦς ἐγγίζει συντριβῇ. Κτησις πλουσίων, πόλις ὄχυρά· συντριβὴ δὲ ἀσεβῶν, πενία. Ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρποὶ δὲ ἀσεβῶν, ἁμαρτίας. Ὁδοὺς δικαίας ζωῆς φυλάσσει παιδεία· παιδεία δὲ ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται. Καλύπτουσιν ἔχθραν χεῖλη δίκαια· οἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας, ἀφρονέστατοί εἰσιν. Ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξη ἁμαρτίαν· φειδόμενος δὲ χειλέων, νοήμων ἔση. Ἄργυρος πεπτρωμένος γλῶσσα δικαίου· καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείπει. Χεῖλη δικαίων ἐπίστανται ὑψηλά· οἱ δὲ ἄφρονες ἐν ἐνδείᾳ τελευτῶσιν. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου· αὕτη πλουτίζει, καὶ οὐ μὴ προστεθῇ αὐτῇ λύπη ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, κρεμασθεῖσα ζωὴ τῶν ἀπάντων, Χριστὲ ὁ Θεός, ζωοποίησόν μου τὴν ψυχὴν, τεθανατωμένην τοῖς παραπτώμασι καὶ μὴ παντελῶς ἀπολέσθαι, τὸ σὸν συγχωρήσης πρόβατον, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ἀπεσκίρτησα γὰρ τῶν σῶν ἐντολῶν, καὶ τὸν τῆς ἀναμαρτησίας πλοῦτον, ὃν ἐδώρησά μοι, διεσκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει· διεφθάρην τε, καὶ ἐβδελύχθην, ἐν τοῖς τῆς ἀσωτείας ἐπιτηδεύμασιν. Ἀλλ' ἀνακαίνισόν με, πρὸς μετάνοιαν ἐλκύσας, ὁ μόνος πολυέλεος. (δ΄)

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ ἤρνησαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἢ σὲ κηήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον, ὁ ὄρῳ, μυστήριον Υἱέ μου· πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς Τῆς Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα Σταυρώσιμα καὶ Σταυροθεοτοκίον, τὰ τοῦ Ἦχου· καὶ μετὰ τὴν β' τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ τῆς βρώσεως ξύλῳ, πάλαι θανέντες βροτοί, τῷ Σταυρῷ σου Οἰκτίρμον, ἀνεζώθημεν· οὐ τῇ δυνάμει Ἀγαθέ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρόν, ἐν κατανύξει διελθεῖν, ποιῶντας τὸ θέλημά σου, καὶ κατιδεῖν τὴν ἡμέραν, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρῶσα, Χριστὲ ἢ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληστῶν κρεμάμενον, καὶ κοπτομέ

νη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ ὥσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θέλων, ζωῶσαι γένος ὡς εὐσπλαγχνος;

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν ἕτερα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν σάρκα καθαρθέντας, ὑπὸ τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐν προσευχαῖς ἐλλαμφθέντας, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Κύριε, τὸν τίμιον Σταυρόν σου καὶ σεπτόν, ἀξιώσον θεάσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐν φόβῳ προσκυνῆσαι, ἐν ὑμνωδίαις ἄδοντας καὶ λέγοντας· Δόξα τῷ ζωηφόρῳ σου Σταυρῷ, δόξα τῇ θείᾳ Λόγῃ σου, ὅθεν ἀνεζώθημεν, μόνη Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα, μετὰ ληστῶν μακρόθυμε, σταυρούμενόν σε Λόγε, καὶ λόγῃ ἐκκεντούμενον πλευράν, ἠλάλαζε βοῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ μου μυστήριον; πῶς καλύπτῃ τάφῳ, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός; ἄφραστον τὸ τελούμενον! μὴ με τὴν τεκοῦσαν μόνην ἐάσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου, καὶ τὰ Τριῶδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Στιχολογεῖται δὲ καὶ ἡ ε' Ὡιδή.

Τριῶδιον. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡιδὴ ε'. Ἦχος πλ. α'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ἰασαί με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, τῷ μάλωπί σου, τοὺς τῆς ψυχῆς μου, ἐκκαθάρας μάλωπας, ὁ σαρκὶ τὰ πάθη, Χριστὲ καταδεξάμενος.

Σὲ ὡς ἐθεάσατο, σαρκὶ κρεμάμενον, Χριστὲ ἐν ξύλῳ, τὸ φῶς εἰς σκότος, μετέβαλεν ἥλιος· καὶ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πέτραι διερῶραγαν.

Ἀκανθοφορήσασαν, καὶ χερσωθεῖσάν μου, ψυχὴν παντοίων, παθῶν ιδέαις, Κύριε καθάρισον, ὁ στεφθεὶς ἀκάνθας, δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος Πάναγνε, τὸν Πλαστοργόν μου· ὄν δυσωποῦσα, πεπαλαιωμένον με, ἐν πολλῇ κακίᾳ, ἀνακαινίσει δέομαι.

Ἔτερον. Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος α'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Κρανίου, Ἰουδαῖοι σε σταυρώσαντες Χριστέ, ἐκίνουν κεφαλὰς αὐτῶν, γελῶντες μυκτηρίζοντες. Σὺ δὲ ἠνέσχου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ἐν τῷ τίτλῳ τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιγράψας ὁ Πιλάτος, τρισῶς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος σε, ἐκῶν παθόντα ἐδήλου, ὑπὲρ τῆς πάντων σωτηρίας Χριστέ.

Δόξα

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, τὸ τρισήλιον ὑμνήσωμεν πιστοί, φῶς τὸν Πατέρα σέβοντες, φῶς τὸν Υἱὸν δοξάζοντες, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα καταγγέλλοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀγγέλων ἀνωτέραν, ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς σὲ ἔδειξε Σεμνή· ὄν γὰρ ἐκεῖνοι τρέμουσιν, ὡς Θεῷ ἀτενίσαι, σὺ ἀγκαλίξῃ ὡς Υἱόν σου Ἀγνή.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ.

Ὁ Σταυρὸς ὁ Πάνσεπτος, ὁ σωτήριος τοῦ κόσμου φυλακτῆρ, φρούρησόν με νηστεύοντα, καὶ ἄξιον ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀχράντου προσκυνήσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστὲ » ὁ Θεός, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, καὶ σταυρὸν » καὶ θάνατον, ἐν τῇ σαρκί σου ὑπομείναντα.

Ὡιδὴ η'. Σοὶ τῷ παντοουργῷ.

Ἦπλωσας σταυρῷ, τὰς σὰς Χριστὲ παλάμας, χειρὸς τοῦ Προπάτορος, τὸ ἀκρατὲς ἀναιρῶν· ξύλῳ δὲ ξύλου ἰάσω τὴν κατάραν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ τῷ θελητῇ, τῆς σωτηρίας Λόγε, προσπίπτω· Θελήματα τὰ πονηρότατα, παῦσον ἐν τάχει, ἐκ τῆς ἐ

μῆς καρδίας, ὁ σταυρὸν καὶ πάθη, θελήσει ὑπομείνας.

Ἄσωτον ζωὴν, ῥεστυπωμένον βίον, ποθήσας ἡμαύρωμαι, ἐγὼ ὁ ἄσωτος·
λάμπρον ἀκτίνα, ἐπιστροφῆς μοι Λόγε, ὁ ἡλίου φέγγος, τῷ πάσχειν
ἀμαυρώσας.

Θεοτοκίον.

Παῦσον τῆς ἐμῆς, πολυδύνου πᾶσαν, καρδίας τὴν κάκωσιν, Μῆτερ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· θραῦσον δαιμόνων, τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα, τῶν
ἐκπολεμούντων, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Εἰρμὸς ἄλλος. Τὸν τοὺς ὑμνολόγους.

Τί σοι παθόντι προσενέγκωμεν, τῷ τῶν ἀπάντων Δεσπότη, ἡμεῖς οἱ
τάλανες; δι' ἡμᾶς γὰρ σταυρὸν κατεδέξω Χριστέ, ὑμνοῦμεν τοῦ
ὑπερμετρήτου, ἐλέους σου τὴν χάριν.

Ἐπὶ ξύλου ἐπαράτου Χριστέ, Ἰουδαῖοί σε κτείναντες φθόνῳ, οὐκ
ἐλυμήναντο, τὸ τῆς δόξης σου κράτος παράνομοι· ὑπάρχεις γὰρ πάντων
Δεσπότης, παθῶν ἐθελουσίως.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τῆς ὑπερουσίου Θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα τὸν προάναρχον,
τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῇ φύσει, ἄτμητον οὐσίαν, δοξάζω εἰς
αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέραν, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέραν, τὴν ἀγιόπρωτον,
καὶ ἀμίαντον Κόρη, τοῦ πάντων Θεοῦ ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τρισμακάριστε Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, τὸ οὐρανόγραφον νῆκος, ὁ ἐκ τῆς γῆς
ἡμῖν ἐκβλαστήσας, τῆς σῆς προσκυνήσεως, ἀξίους δεῖξον ἡμᾶς πάντας,
νηστεία καθαρθέντας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα » Παῖδας, καὶ τὴν
βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλόν » τα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ὑμνοῦμεν, καὶ » ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τὴν λιθώδη πώρωσιν, τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαγχνε Σωτήρ, ἀπόπλυνον καὶ
πηγὴν, δός μοι ἀγαθὴ, θείας κατανύξεως, ὁ ἐκ πλευρᾶς, βλύσας μοι ζωὴν,
καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνελκύσας πρὸς σὲ Κύριε.

Ἐμαυτὸν ἀπέρριψα, εἰς τὰ βάθη, τῶν ἀμαρτιῶν, τὰ ὕψη καταλιπὼν, τὰ
τῶν ἀρετῶν· ἀλλ' ἔλκυσον, σῶσόν με, ὁ ἀνελθὼν, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸ
ἀνθρώπινον, ἀνελκύσας πρὸς σὲ Κύριε.

Γλυκασμὸς ὢν Κύριε, καὶ ἠδύτης, ὡς Δημιουργός, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ,
τὴν ἐξ ἠδονῆς, ὑπάρξασαν ἐκπτωσιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ, σὺ ἐπανορθῶν· ὅθεν
ὑμνοῦμέν σε, οἱ σωθέντες σου τοῖς πάθεσι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ καταφυγή, τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ἴασαι ψυχῆς, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον· ἵνα καγώ, χαίρων ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Εἰρμός ἄλλος. Σὲ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς.

Σὲ ὄν οἱ ἄνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτῶς, πορφύραν καὶ στέφανον, ὡς Βασιλέα παίοντες, καλάμῳ τὴν κάραν σου, σταυροῦντες φθόνῳ, καὶ χολὴν ποτίζοντες, ὕμνοις πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Σὲ ὄν περ ἥλιος ἰδὼν, πεπονθότα ἐν σταυρῷ, τὸ φῶς ἐναπέκρουψε, πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως, Δεσπότης ταῖς ὕβρεσι συγκλονουμένης, καὶ σχιζομένων τῶν πετρῶν, ὕμνοις Χριστέ Σωτῆρ μεγαλύνομεν.

Δόξα

Φῶς καὶ ζωὴ καὶ παντουργός, ἡ τρισηλίος Μονάς, Θεός τε καὶ Κύριος, φωτὶ ἐνὶ λαμπόμενος, τρισὶ συναστράπτων τοῖς χαρακτῆρσιν, ἐν μιᾷ Θεότητι ταύτην πάντες πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Σὲ ἦν Δαυΐδ ὁ μελωδός, προεκήρυξε Σιών, ἐν ἧπερ κατώκησεν, ὁ οὐρανοῖς ἀχώρητος, καὶ ἀνεδομήσατο, ἐκ τῆς σαρκός σου, κόσμου ἰλαστήριον, ὕμνοις, Μῆτερ ἀγνή μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σοῦ τὸν σωτήριον Σταυρόν, τὸν φωστήρα τῶν πιστῶν, ἀξιώσον Κύριε, δι' ἐγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι, εἰς ἀγιασμόν ἡμῶν· ἵνα σε δι' αὐτοῦ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ ἦν περ εἶδε Μωϋσῆς, ἀκατάφλεκτον βάτον, » καὶ κλίμακα ἔμψυχον, ἦν Ἰακώβ τεθέαται, καὶ πύ » λην οὐράνιον, δι' ἧς διήλθε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, » ὕμνοις Μῆτερ ἀγνή μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀσωτία τὸν βίον κατηνάλωσα, τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς τῆς ἁμαρτίας μου συναπαχθεῖς· καὶ γλυκασμῷ ἐμπαθείας, ἐνηδόμενος, τοῖς ἀνοήτοις κτήνεσιν ὠμοιώθην, τῇ τῶν σωτηρίων ἐντολῶν παραβάσει. Ἀλλ' ὁ ἐπὶ σταυροῦ κρεμασθῆναι, δι' ἐμὲ εὐδοκήσας Χριστέ ὁ Θεός, μὴ ἀποκηρύξης με τῆς σῆς υἰοθεσίας, ἀλλ' ἐπιστρέφοντα δέξαι, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, καὶ σῶσόν με. (δίς)

Μαρτυρικόν.

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πᾶσα ἡ κτίσις ἐορτάζει· Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοδοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμáμενον, θρηνωδοῦσα ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱὲ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. δ΄.

Λόγω τὰ πάντα σῆ κατηγίσω δυνάμει ὁ Θεός, καὶ εἰς τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγες ἡμᾶς. Μὴ παραδώης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς νζ΄.

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε, εὐθείας κρίνατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ΄, 213).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐπ’ ὄρους πεδινοῦ ἄρατε σημεῖον, ὑψώσατε τὴν φωνὴν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε, παρακαλεῖτε τῇ χειρὶ, ἀνοίξατε οἱ ἄρχοντες. Ἐγὼ συντάσσομαι, καὶ ἐγὼ ἄγω αὐτούς· γίγαντες ἔρχονται πληρῶσαι τὸν θυμὸν μου, χαίροντες ἅμα καὶ ὑβρίζοντες. Φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλέων καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ ἐντέταλται ἔθνει ὀπλομάχῳ, ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν ἀπ’ ἄκρου θεμελίου τοῦ οὐρανοῦ, Κύριος καὶ οἱ ὀπλομάχοι αὐτοῦ, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην. Ὀλολύζετε· ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίου, καὶ συντριβὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦξει. Διὰ τοῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οἱ πρέσβεις, καὶ ὠδῖνες αὐτοὺς ἔξουσιν, ὡς γυναικὸς τικτούσης· καὶ συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκστήσονται, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὡς φλόξ μεταβαλοῦσιν. Ἴδου γὰρ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ἀνίατος, θυμοῦ καὶ ὀργῆς, θεῖναι τὴν Οἰκουμένην ἔρημον, καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀπολέσαι ἐξ αὐτῆς. Οἱ γὰρ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ Ὠρίων, καὶ πᾶς ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φῶς αὐτῶν οὐ δώσουσι· καὶ σκοτισθήσεται τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φῶς αὐτῆς. Καὶ ἐντελοῦμαι τῇ Οἰκουμένῃ ὅλη κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν· καὶ ἀπολωῶ ὕβριν ἀνόμων, καὶ ὕβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω. Καὶ ἔσονται οἱ καταλελειμμένοι ἐντιμοὶ μᾶλλον, ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον· καὶ ἀνθρώπος μᾶλλον ἐντιμος ἔσται, ἢ ὁ λίθος ὁ ἐκ σαπφείρου. Ὁ γὰρ οὐρανὸς θυμωθήσεται, καὶ ἡ γῆ σεισθήσεται ἐκ τῶν θεμελίων αὐτῆς, διὰ θυμὸν ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς αὐτοῦ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς. Ψαλμὸς νη΄.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου τὸ ἔλεός μου.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν πρῶτον τὸ παρὸν Ἰδιόμελον, δευτεροῦντες αὐτό.

Ἦχος βαρύς.

Ἀσώτου δίκην ἀπέστην, τῆς χάριτός σου Κύριε· καὶ τὸν πλοῦτον δαπανήσας τῆς χρηστότητος, ἐπὶ σὲ ἔδραμον, εὐσπλαγχνε κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς ἡμαρτον ἐλέησόν με.

Εἶτα τὰ δ' Μαρτυρικά, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον, καὶ τοῦ Μηναιίου Προσόμοια δ'.

Δόξα. Τὸ Νεκρώσιμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Μετὰ τὴν Εἴσοδον· τό, Φῶς ἰλαρόν... καὶ εὐθύς.

Ἐσπέρας. Προκείμενον. Ἦχος δ' Ψαλμὸς νθ'.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἀπάσω ἡμᾶς, καὶ καθεῖλες ἡμᾶς.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Η', 421).

Ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς ἐν μηνὶ τῷ ἐβδόμῳ, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. Τὸ δὲ ὕδωρ πορευόμενον ἠλαττονοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός. Ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ μηνί, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνός, ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. Καὶ ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε. Καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ· καὶ ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ οὐχ εὐρούσα ἡ περιστερὰ ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς, ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβεν αὐτήν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτήν πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ἐπισχὼν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς κιβωτοῦ. Καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ τὸ πρὸς ἐσπέραν, καὶ εἶχε φύλλον ἐλαίας, κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς· καὶ ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἐπισχὼν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν, καὶ οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐνὶ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ πρώτου μηνός μιᾶ τοῦ μηνός, ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ ἀπεκάλυψε Νῶε τὴν στέγην τῆς Κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε· καὶ εἶδεν, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μηνί, ἐβδόμη καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός, ἐξηράνθη ἡ γῆ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, λέγων· Ἔξελθε ἐκ τῆς κιβωτοῦ σύ, καὶ ἡ γυνὴ σου, καὶ οἱ υἱοὶ σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ· καὶ πάντα τὰ θηρία, ὅσα ἐστὶ μετὰ σοῦ, καὶ πᾶσα σὰρξ, ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάγαγε μετὰ σεαυτοῦ· καὶ ἀυξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ

πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πᾶν πετεινόν, καὶ πᾶν ἔρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ τρίτου. Καὶ ὠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὀλοκάρπωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ ὡσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὄσμήν εὐωδίας.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμὸς ξ΄.

Εἰσακούσον, ὁ Θεός, τῆς δεήσεώς μου· πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ Ὄνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Γ΄, 31 ΙΑ΄, 112).

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεὶλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῶ. Οὐ εἴαν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ· δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰμελον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων εὐοδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῶρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις· στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει. Καὶ καθεξῆς, ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προσηγιασμένων.

ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΤΗΣ Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τό, Ἀλληλούϊα, γ΄ καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος β΄. Απόστολοι Μάρτυρες...

Δόξα. Μνήσθητι Κύριε...

Καὶ νῦν. Μήτηρ ἁγία...

(Ὅρα εἰς τὸ παρελθὸν Σάββατον σελ. 195)

Μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον Καθίσματα Μαρτυρικὰ καὶ Θεοτοκίον. Εἶτα μετὰ τὴν τοῦ Ἀμώμου β΄ Στιχολογίαν, τὸ ἐπόμενον Νεκρώσιμον Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν...

Θεοτοκίον. Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας...

(Ὅρα, ὡς ἀνωτέρω σελ. 195).

Ἀνάγνωσις εἰς τὴν Ἑξαήμερον· καὶ μετὰ τὸν Ν΄ οἱ Κανόνες τοῦ Μηναίου, τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ ἐπόμενα Τετραῶδια, μετὰ τῆς Στιχολογίας τῶν Ὡιδῶν, ὡς διετάχθησαν ἐν τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ.

Τὸ Τετραῶδιον, οὗ Ἀκροστιχίς·

Ἴδιδι ταῦτα Ἰωσήφ.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡιδῆ ς΄. Ἦχος δ΄. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Αἱμάτων ἠρδεύσατε σταγόσι, τῶν εὐσεβῶν καρδίας, δυσσεβούντων δὲ τὰς παρατάξεις, περιφανῶς ἐν αὐταῖς ἐπνίξατε, Ἀθλοφόροι ἀξιάγαστοι.

Δοξάσαντες μέλεσιν οἰκείοις, τὸν τοῦ παντός Δεσπότην, νῦν δοξάζεσθε ἀδιαλείπτως, δόξα πιστῶν, Ἀθληταὶ ὑπάρχοντες, καὶ μεγάλοι ἀντιλήπτορες.

Νεκρώσιμον

Ἐν λάκκῳ ἐτέθης κατωτάτῳ τοῖς οὖν πιστῶς θανοῦσι, τὴν ἀνάπαυσιν Λόγε, παράσχου, τῶν ἱερῶν Ἀθλητῶν δεήσεσι, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ἴνα σε φωναῖς δαπρυσίοις, ἀνευφημῶμεν κόρη, τὰς φωνὰς ἡμῶν ταύτας προσδέχου, καὶ ἰλασμόν ὀφλημάτων λήψεσθαι, τὸν Υἱόν σου καθικέτευε.

Ἔτερον. Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Ἦχος πλ. δ΄. Συνεχόμενον δέξαι με.

Νῦν Μαρτύρων πανήγυρις· συνδράμωμεν, καὶ τὰ ἄθλα αὐτῶν, τὰ πανσέβαστα μακαριούντες, Χριστὸν τὸν τούτους στέψαντα ὑμνήσωμεν.

Ἐν τῇ θείᾳ πυρούμενοι ἀγάπῃ Χριστοῦ, ἐπ' ἀνθρώκων πυρὸς διαβαίνετε, ὡς ἐπὶ δρόσου, αὐτὸν ὑμνοῦντες Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα

Σὲ Τριάς ὑπεράρχιε, καὶ θεία Μονάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ ζωάς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τὸν ἕνα Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ τῆς ῥίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαί προπάτορ ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστὸς ὁ Θεός.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θάνατον οὐ πτήξαντες, τὴν ὁμολογίαν διεσώσατε τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστοῦ νευρούμενοι μακάριοι.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.

Ἐν νεκροῖς ὁ ἐλεύθερος, ὡς ὢν ἀρχηγός, ζωῆς καὶ θανάτου, σὺ ἀνάπαυσον, οὐδὲ προσελάβου, καὶ ἐν αὐλαῖς σου, σκηνώσον Φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

» Συνεχόμενον δέξαι με Φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμά » των πολλῶν, καὶ προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς » σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ὡιδῆ ζ΄. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Τίνοι στέργουσα τὰ πάθη, τῶν ἀλόγων ἀληθῶς, ψυχὴ ἐξωμοίωσαι; τίνα ὑπερβάλλοντα ἔσχες, ἐν ἀμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ Σῶσον με Ἀγαθέ. Ἄγιοι τὸν ἐν Ἄγίοις, αἰτήσατε ἐκτενῶς, ἐπαναπαυόμενον, ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις, καθαγιάσαι πάντων, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα.

Νεκρώσιμον

Ἔψιστε ὁ ἐν ἐλέει, πλούσιος καὶ ἀγαθός, τοῖς δούλοις σου ἄφεςιν, τοῖς προκοιμηθεῖσι παράσχου, χοροῖς Ἁγίων τούτους, συναριθμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας νομίμων δίχα, φύσεως τὸν Πλαστοργόν, γενόμενον ἄνθρωπον. Ἄχραντε αὐτὸν οὖν δυσώπει, πάντων τὰ ἀνομίας νῦν παριδεῖν, καὶ τὰ πταίσματα.

Εἰρμός ἄλλος. Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας.

Ὁ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, δείξας τὰ μνημόσυνα, χαρὰν τῇ Ἐκκλησίᾳ σου, καὶ ψυχῆς θυμηδίαν, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ ψευδόμεθά σε Χριστέ, οὐδὲ ἀρνούμεθα, οἱ Μάρτυρες ἐκράυγαζον ἐν μέσῳ τῶν βασάνων, τοὺς παρανόμους δικαστὰς καταπλήττοντες.

Δόξα

Ἐν τρισὶ προσώποις, μίαν φύσιν σέβομεν, Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ Πνεύματος, προφητικῶς βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ὡς μήτηρ τίκεις, καὶ παρθένος ἔμεινας; Ὅτι Θεὸν ἐγέννησα, μὴ ζήτηι μοι τὸν τρόπον· ὅσα γὰρ βούλεται ποιεῖ ἡ Θεόπαις βοᾷ.

Στίχ. Τοῖς Ἄγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικὴ χορεία, ἢ θεοφάνωτος, τοὺς δούλους σου ἀξιώσον, προσκυνητὰς γενέσθαι, τοῦ θείου καὶ ζωοποιῦ τοῦ Σωτῆρος Σταυροῦ.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ὁ τῆς ζωῆς ταμίας, Βασιλεῦ ἀθάνατε, οὓς ἐξελέξω δούλους σου, ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς, καταξιώσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας, δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ » τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλὼν εἰς δρόσον, » εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἀπτοήτω χωροῦντες φρονήματι, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκὸς ὑπέστητε, καὶ πρὸς ἄπονον λῆξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κουφίζετε.

Οἱ τὰ ἄνω φθαρτοῖς ἀλλαξάμενοι, σαρκικοῖς με φθειρόμενον πάθεσι, διὰ νηστείας σώσατε, καὶ εὐχῶν ἐμμελείας, Μάρτυρες θεῖοι, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἰκετεύοντες.

Νεκρώσιμον

Ἰκεσίαις Χριστέ τῶν Μαρτύρων σου, τὰ ἐλέη σου πᾶσι κατάπεμψον· καὶ τοῖς πρὸς σὲ τὸν εὐσπλαγχνον, μεταστᾶσι τοῦ βίου, λύσιν παράσχου, ὀφλημάτων καὶ θείαν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς τεκοῦσα Θεὸν ἀναμάρτητον, τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας ἐξάλειψον, ταῖς μητρικαῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καὶ σῶζε, ἀναβοῶντας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰρμός ἄλλος. Οἱ θεορῶήμονες Παῖδες.

Τὰς πυριφλέκτους βασάνους ἐνεγκόντες, ὡς δροσισμῶ Ἀθλοφόροι, μετὰ χαρᾶς ἀνεκράζετε· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ θεοστράτευτος φάλαγξ τῶν Μαρτύρων, τροπωσαμένη τὴν πλάνην, νικητικῶς ἀνεκραύγαζεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνοῦντες, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, πάντες πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Τριάς ἢ ἐν Μονάδι, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ καὶ Παρθένος καὶ Μήτηρ ἀνεδείχθης, κυφοροῦσα ἀνάνδρως, Θεὸν τῶν ὅλων ἢ πάναγος. Ἀλλ' αὐτὸν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τῶν Ἀθλοφόρων πρεσβείαις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ προσκυνῆσαι καὶ βλέψαι, Χριστέ Σωτὴρ καταξίωσον, τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν, τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται.

Ὁ καταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τῇ ἐκ νεκρῶν σου Ἐγέρσει, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, αἰνεῖν σε τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορῶήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ » πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· » Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Στηρίζαντες πέτρα νοητῇ, τὸ φρόνημα Ἀθλοφόροι, ἀπερίτρεπτοι, πάσαις ἐχθροῦ μηχανουργίαις ἐμείνατε· διό με τρεπόμενον, πρὸς πάθη ψυχοφθόρα στηρίξατε, ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον παρακλήσεσιν.

Ἡ θεία καὶ ὄντως φωταυγής, ὀμήγουρις τῶν Μαρτύρων, καθικέτευε, τὸν υπεράγαθον Δεσπότην, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, συγχώρησιν, πταισμάτων ἡμῖν πᾶσι δωρήσασθαι, καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν.

Νεκρώσιμον

Φιλάνθρωπε μόνη Ἀγαθέ, τοὺς δούλους σου ἐπ' ἐλπίδι, ἀναστάσεως, κεκοιμημένους αἰωνίου, φωτός σου ἀνεσπέρου ἀξίωσον, μετέχειν καὶ τρυφῆς ἀπολαύσεως, ἵνα σε φόβῳ μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ, γεγένηται παναγία, μήτρα, Πάναγνε· ὅθεν πιστῶς ἀναβοῶ σοι· Τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου καταύγασον, καὶ τρίβον τὴν εὐθείαν ὑπόδειξον, τῷ σὲ γνησίως μακαρίζοντι.

Ἄλλος. Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα.

Τῶν Μαρτύρων μνήμην, ἐκτελέσωμεν πιστοί, ἵνα τῆς ἐκείνων, κοινωνήσωμεν δόξης, εὐφημοῦντες τὰ ἄθλα, τῶν ἀγώνων αὐτῶν.

Τὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, θῆρες ἔπτηξαν σφοδρῶς· ὑπεχώρησε πῦρ· συνετριβήσαν τόξα· ἐν ὑμῖν Ἀθλοφόροι, θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Δόξα

Ἵπεράρχιε φύσις, τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, φῶς καὶ ζωὴ θεαρχία, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, διαφύλαττε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐλογοῦμέν σε, τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπιφανέντα τῷ κόσμῳ, καὶ ἐγείραντα κέρας, σωτηρίας ἡμῖν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἔθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πρεσβευταὶ τοῦ κόσμου, Ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, τὸν αὐτοῦ ιδέσθαι Σταυρόν, καὶ προσκυνῆσαι, καταξιώσατε πάντας, ἰκεσίαις ὑμῶν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ὅπου ἀναβλύζει, πηγὴ ζωῆς Υἱέ Θεοῦ, καὶ ἐπισκοπεῖ σου, ὁ τοῦ προσώπου φωτισμός, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας ἐγκατάταξον.

Ὁ Εἰρμός.

» Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ δο » ξάζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ὡς τεκοῦσαν Χρι » στόν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον,

τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου· καὶ Νεκρώσιμον.

Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων...

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Τὰ Μαρτυρικά.

Δόξα. Τὸ Νεκρώσιμον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ κατὰ τὸν τυχόντα Ἦχον τῆς Ἑβδομάδος.

Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα.

Τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θεοφάνους.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὰ τοῦ αὐτοῦ Ἦχου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β΄.

Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. Ι΄, 3238).

Ἀδελφοί, ἀναμνησθεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων. Τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι· τοῦτο δέ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξιν ἐν Οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν. Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παρόρησίαν ὑμῶν, ἣτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσητε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἤξει, καὶ οὐ χρονιεῖ. Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. β΄.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Εὐαγγέλιον, τῆς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον.

ᾠσαύτως καὶ Κοινωνικόν.